

Mete Gülmen <mete.gulmen@gmail.com>
Reply-To: ne_mutlu_turkum_dyene@googlegroups.com
To: ne_mutlu_turkum_dyene@googlegroups.com
Cc: Ömer Öztürkmen <alb.ozturkmen@gmail.com>

ahmet saltik
<profsaltik@gmail.com>
Aug 29, 2010

ETKİ AJANLARI - NÜFUZ CASUSLARI

VE

FETHULLAHCILAR RAPORU

Dr. Necip Hablemitoğlu

Küreselleşme sürecine uyum sağlamak isteyen ulusal-uluslararası düzeydeki kurumların pekçoğu kabul değiştiriyor. Hiç şüphesiz değişen bu kurumların başında da istihbarat örgütleri geliyor. Değişen tanımlar ve kavramlara koşut olarak, istihbarat ve karşı istihbarat faaliyetleri artık nostaljik 007 kalıplarından oldukça uzaklarda. Örneğin, dünya üzerindeki her türlü kitle iletişimini kontrol eden "Echolon Ağı", uzaydan her türlü görüntüyü sağlayan uydu sistemleri, klasik casusların tüm işlevini fazlasıyla üstlenmiş durumda. Sanayi casusluğu hâlâ önemini korurken, istihbarat terminolojisinde yeni kavramlar, konseptler ön plana çıkmakta: "Sosyal-Ekonomik-Siyasal-Dinsel-Kültürel İstihbarat" kavramları gibi. İstihbarat ve Karşı İstihbarat Servisleri, gelişmiş ülkelerde eskiden olduğu gibi tam bir gizlilik içinde işlerini yürüten kurumlar değil artık. Şimdilerde, Dışişleri, İçişleri, Ekonomi-Maliye, Adalet Bakanlıkları, Kızılhaç, özel servis veren pilot üniversiteler, enstitüler, vakıflar, özel misyonu olan kardinaller, piskoposlar, hahamlar ve tüm misyoner örgütleri, yurtdışında yatırım yapan şirketler, yurtdışında temsilciliği olan medya kuruluşları ve haber ajansları ile de - gerektikçe- içiçe çalışılıyor. İstihbarat servislerinin rolü, koordinasyon, finansman, lojistik destek ve yönlendirme ile sınırlı. Artık hedef ülkelerde özellikle istihbarat-ajitasyon faaliyetlerinde deşifre olma riskine girilmiyor; bu iş genellikle doğrudan yada dolaylı olarak servisle ilişkili yerli işbirlikçilere, taşeronlara sipariş ediliyor. İşte literatürde bu yerli işbirlikçilere-taşeronlara "etki ajanları", "yönlendirici ajanlar" ya da kapsamlı bir deyişle "nüfuz casusları" deniliyor.

Halk deyimi ile "maşa" olarak da nitelendirebileceğimiz bu etki ajanlarının farklı işlevleri bulunuyor: Kimi, politikacı, kimi gazeteci, kimi akademisyen, kimi diplomat, kimi hukukçu, kimi tarikat-cemaat şeyhi, kimi de yüksek bürokrat ya da işadamı olarak, önce madden-manen bağlı oldukları, aidiyet duygusunu ve güvencesini hissettikleri ülke adına tüm yetkilerini kullanıyorlar. Bu bazen, devlet politikasının güdümlü olarak saptırılması; bazen, halkın din ve ırk duygularına bağlı olarak kin ve husumete sevk edilmesi; bazen, uluslararası ihalelerde devlet çıkarlarının gözardı edilerek bağlı ülke şirketlerinin tercih edilmesi; bazen tahkim örneğinde olduğu gibi çağcıl kapitülasyonların geri gelmesi amacına uygun olarak gerçektışı bilgilerle kamuoyunun aldatılması; bazen, Türkiye'nin en zengin işadamlarından birinin tüm mesaisini - Diyanet İşleri Başkanlığına değil- Fener Rum Patrikhanesi'ne hizmete hasretmesi ya da fethullahçıların Papa, Fener Rum Patriği ve Batı kökenli hristiyan misyonerlerle halvete girmesi; bazen, kendi halkının can güvenliğinin hiçe sayılarak Bergama'da olduğu gibi şaibeli şirketlerden yana tavır konulması ya da nükleer enerji ihalelerinin sonlandırılmasına karşın sözleşmede olmadığı halde halkın kıt kaynaklarını taraf yabancı şirketlere tazminat olarak aktarılmasının önerilmesi; bazen AB örneğinde olduğu gibi, "Kopenhag Kriterleri, TC Anayasası'nın üstündedir" gibi söylemlerle ulus-devletin sona erdiğinin, egemenlik-bağımsızlık-ulusal onur-ulusçuluk gibi kavramların modasının geçtiğinin vurgulanması; şeriatçılara ve bölücülere sınırsız ve koşulsuz özgürlük isteminde bulunularak bunun "demokratlık" olarak lanse edilmesi; bazen hizbullahçılar gibi kanlı örgütlere yıllar boyu gözyumulması ya da her türlü organize suç örgütü ile çıkar ilişkisi içinde bulunulması; bazen Kaddafi'nin bile önünde onursuzca boyun eğilmesi; bazen ABD Başkanı ile el-göz

temasında bulunulmasının bile onurmuşçasına reklam konusu edilmesi; bazen ilgili devlet büyükelçisinin önünde bile bir Türk siyasi liderinin el-pençe divan durması; bazen Türk Dünyasındaki Türkiye'nin çıkarlarının örneğin fethullahçılar eliyle ABD'ne devredilmesine seyirci kalınması ya da Kuzey Irak'da, Kosova'da, Karabağ'da, Doğu Türkistan'da olduğu gibi soydaşlarımızın insani haklarına bile sahip çıkılmaması; bazen Türkiye'nin etnik-dinsel haritasının ya da aile yapısının ortaya konulmasını öngören dış kaynaklı projelerle en mahrem bilgilerimizin bilimsel çalışma adı altında ilgili ülke istihbarat servislerine aktarılması ve daha pekçok, binlerce, onbinlerce onursuz işbirliği örneği!..

Kısaca, etki ajanları görüldüğü gibi bir değil, onbinlerle. Onlar aramızda, üstelik bizi yönlendiren, yöneten her yerde... Kimi "şeriatçı", kimi "ülkücü", kimi "sosyalist", kimi "kürtçü", kimi "ortanın solunda", kimi "merkez sağda", kimi "kapitalist", kimi "ikinci cumhuriyetçi"!.. Ama nedense hepsi de demokrat, özgürlükçü, entelektüel, insan hakları savunucusu ve AB yanlısı!.. Güçleri destek aldıkları ülkelerden ve işgal ettikleri konumlardan geliyor. Politikacıysanız, gidebildiğiniz yere kadar destekleniyorsunuz. Bürokratsanız, çıkabileceğiniz en üst göreve kadar yükselebiliyorsunuz. İşadamiysanız, vize dahil "kayırlıma" statüsüne dahil ediliyorsunuz. Diyelim ki, "ikinci cumhuriyetçisiniz", Türkiye'de sizi okuyacak kaç "ikinci cumhuriyetçi" okurunuz var? Yazarı-çizeri-okuru dahil Türkiye'deki ikinci cumhuriyetçilerin sayısına baktığınızda, birkaç bin kişiyle sınırlı olduğunu görüyorsunuz. Ama kitlesel desteği olmayan, toplumun büyük kesimi tarafından adeta lanetlenen "ikinci cumhuriyetçi" yazarlar, Türk Basınının en büyük gazetelerinde köşe yazarlıklarını sürdürüyorlar. Kim onlara "kamuoyunu oluşturma-koşullandırma" güç ve desteğini veriyor dersiniz? Bunca tepkiye rağmen, kapitalist kimliği ile önplana çıkan medya patronları onları niçin ve neden hala korumakta? **Bu bağlamda, fethullahçıların tanıtımı için büyük gayretler sarfeden ünlü bir medya patronunun, Mehmet Eymür'e yazarlık önermesi size hiç de şaşırtıcı gelmiyor. Fatih Altaylı gibi Cumhuriyetin temel değerlerine sahip çıkan kimi yazarlara "MİT ajanı" suçlamasıyla saldıranların, ikinci cumhuriyetçilere ya da aidiyet duygusuyla bağlı olduğu yeni vatanına kaçmak suretiyle deşifre olmuş etki ajanlarına ise suskun kalarak bir nevi dayanışma sergilemeleri, Türkiye'deki etki ajanlığı tehlikesinin boyutları hakkında bir fikir veriyor...**

Türkiye'de kamuoyu, neredeyse I. Dünya Savaşı'ndan bu yana yaygın biçimde kullanılan "nüfuz casusu" terimini, ilk olarak geçtiğimiz aylarda, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın yurtdışında yaptığı gayriciddi bir havuzbaşı bir açıklamasından öğrendi. Basın, -Amerika'nın yeniden keşfi haberi gibi- konunun adeta üzerine atladı. Ya muhabirlerin ve de redaktörlerin bilgisizliğinden ya da Bakanın telaffuz hatasından, bu terim bazı basın kuruluşlarında "nüfus casusluğu" olarak okuyuculara aktarıldı, doğal olarak da ilgisiz-komedi türünden yakıştırmalı yorumlar getirildi. Basının duyarlılığı, bu terimle, Bakanın sarfettiği "yeni bombaların patlayacağı" taahhüdünün ilişkilendirilmesi sonucu daha da katmerlenmişti. Ancak aradan geçen süre içinde, "Umut Operasyonu" dosyası yargıya sevk edilirken, "nüfuz casusları" konusu "fos" çıkmıştı, beklenen bombaların hiçbiri patlamamıştı.. Anlaşılan, Bakan, daha önce hiç duymadığı bu terimi bir danışmanından ya da yakınından duymuş, klasik bir bilgiçlikle anında etrafındakilere duyurmuştu. Bu yorum, hiç şüphesiz Bakanla ilgili yapılabilecek en iyi niyetli yorum; çünkü, Bakanın Türkiye'deki binlerle ifade olunan "nüfuz casusu" ya da "etki ajanı" ya da "yönlendirici ajan" kapsamında örneğin fethullahçıları da deşifre edip yargıya sevk etmesi gerekirdi. Elbette bu mümkün değildi: Emniyette ve mülki kadrolarda fethullahçılara karşı terfi ve taltiften başka -MGK zorlaması sonucu birkaç işlem hariç- somut, kayda değer hiçbir operasyon yapmayan, şeriatı hiçbir şekilde birinci tehlike olarak kabul etmeyen, sadece 28 Şubat Kararlarına katılıyor görünen "dinibütün" imajlı bir İçişleri Bakanı'nın bu cemaatle geçmişine yönelik kamuoyundaki şüpheleri gidermesi beklenemezdi. Nitekim de öyle oldu... Aynı şekilde, kendi partisi içindeki "Alman Ekolu"ne mensup olmakla tanınan politikacıları da deşifre etmesi gerekirdi ki, sıra ABD, İngiltere, İran, Suudi Arabistan, Libya ve diğer hasım ülkelerin "etki ajanları"na, "yönlendirici ajanları"na gelsin!..

Hedef ülkeler kapsamında emperyalist amaçlı ülkelerin istihbarat servislerince dış operasyonlarda -tepe tepe kullanılan- bu ajanların ya da halk deyimi ile yerli işbirlikçilerin nasıl kancalandıkları, nerelerde yetiştirildikleri ve nasıl yönlendirildikleri-ödüllendirildikleri-himaye edildikleri, Türk kamuoyunca henüz bilinmiyor. O kadar bilinmiyor ki, bilmeyenler kapsamına -TSK ve MİT hariç- devletin en üst yetkilileri de

dahil. Örneğin, Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Şağar imzasıyla yayınlanan son casusluk genelgesi, bu vurdumduymaz, sorumluluktan uzak bilinmezliğin bir şahıkası (1). Genelgede, devlet görevlilerinin, yabancı diplomatlarla temastan kaçınmaları isteniyor, sanki sorunun çözümüne katkısı olacakmış gibi...

İşte, etki ajanlığı ile ilgili bilinmeyen ya da az bilinen hususlara ait genel çerçevede ele alınmış, teknik ayrıntı boğuntusundan uzak, yalın bilgiler:

1. "ETKİ AJANLARI" YA DA "YÖNLENDİRİCİ AJANLAR"IN PROFİLİ

Öncelikle kullanılan ajanları üç ana grupta toplamak gerekir: "**Profesyoneller**", "**Satılınabilir Aydınlar**" ve **de "Sempatizanlar"** (amatör muhipler). Profesyoneller yurtiçinden ya da yurtdışında yaşayanlar arasından seçilir ve bilahare kendi ülkelerinde özel eğitime tabi tutulur. "Satılınabilir Aydınlar" özellikle ulus-devlete geçiş aşamasının sancısını çeken toplumlarda, özellikle de Üçüncü Dünya Ülkelerinde en çok rastlanılan metadırlar, borsa değerleri vardır; özellikle medyada, bürokraside ve siyaset sahnesinde boy gösterirler. Örneğin, "yönlendirici ajan" statüsünde etkili bir gazeteciye ya da medya patronuna sahipseniz, yüzbinlerce okuyucuyu ve siyasal iktidarı doğrudan etkileyecek bir silâha da kavuşmuş olursunuz. Keza, bir tarikat-cemaat şeyhini satın almışsanız, yüzbinlerce müridini de "yularından tutma" ve de gelecekte güdümünüzde bir halk hareketi başlatma gücüne sahip olursunuz. "Sempatizanlar" ise hedef ülkelere yoğun biçimde yönlendirilen kültürel emperyalizmin kesintisiz silahı olan kitle iletişim, eğlence ve eğitim araçlarından (sinema, müzik, moda, internet, televizyon vb.) olumsuz biçimde etkilenen tüketicilerdir. Parasal ya da siyasal güç için en güçlü bir devletin himayesi altına girmeye can atanların yanısıra, örneğin "green card" için ulusal onurundan ve gururundan gönüllü olarak vazgeçebilenler de bu gruba girerler. İşte bu kesimi sürekli zinde tutabilmek için örneğin ABD'nin her yıl gerçekleştirdiği tüm dünyada 50.000 şanslıyı (!) belirleyen lotaryaları hatırlamak yeterlidir. Etki ajanları, her üç kategoride de özellikle kendi ülkesine ve toplumuna aidiyet duygusu zayıf, parasal ve siyasal güç için her türlü ilişkiye girme eğilimli, ulusal bilinci gelişmemiş, tercihan da etnik-dinsel (laik sistemde kendilerini ezilen kabul edilen sünni şeriatçılarla, sünniler karşısında kendilerini ezilen kabul eden aleviler ya da süryaniler, nasturiler, bahailer, yehova şahitleri, bahailer vd.) özüllü azınlık ırkçıları arasından seçilirler.

Türkiye'deki etki ajanlarının tarihçesi, gerçekte Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemine kadar gitmektedir. Ekonomik, hukuksal ve siyasal kapitilasyonlarla Osmanlı Devleti'nin elini kolunu bağlayan; etnik ayrılıkçılıkları kışkırtan; insan haklarını tek taraflı bir istismar ve baskı aracı olarak kullanan büyük devletler, az sayıda da olsa kendi etnik ajanlarını yetiştirmeyi, böylece kontrol unsurunu daha köklü biçimde elde tutmayı ihmal etmemişlerdir. Örneğin, Âli Paşa'nın, Fuat Paşa'nın ya da Mahmut Nedim Paşa'nın hangi hasım devletlerin muhibbi olduklarını gözönüne aldığınızda, etki ajanlığının geçmişi hakkında bir fikir edinebilirsiniz. Keza, I. ve II. Meşrutiyet'te Osmanlı Meclisi Mebusanı'ndaki ayrılıkçı etki ajanlarının sayısının nitelik ve nicelik yönünden büyüklüğünü gördüğünüzde, hasım ülkelerin katettiği mesafe hakkında bir yargıya varacak olgunluğa sahip olduğunuzu kestirirsiniz. Sonra, I. Dünya Savaşı döneminde Anadolu'da 1000'i aşkın yabancı kolej olduğunu; örneğin Merzifon'daki Amerikan Koleji'nin Pontuscu Rum Çetelerinin, Tarsus'daki Amerikan Koleji'nin de Taşnak ve Hınçak Çetelerinin karargâhı olarak kullanıldığını öğrendiğinizde, Sivas Kongresi'nde "ille de Amerikan mandası isteriz" diye tutturarak ulusçu-özde etki ajanı aydınlarımıza hiç mi hiç şaşmazsınız. Sonra Mustafa Kemal Paşa hatırina gelir, gözünüzde, kalbinizde, tüm hücrelerinizde O'nu hisseder, O'nu daha bir başka tanır ve O'nunla onur ve gururla, sımsıcak bir yurtseverlik duygusuyla, Türklük bilincinizle bütünleştiğinizi hissedersiniz.

Türkiye'de en çok etki ajanına sahip olan ABD, tüm dünya ülkelerinde ve Türkiye'de geleceğin yönetici adayı olarak kendi yandaşlarını yetiştirmede, ilk aşamada pilot vakıf-enstitü-üniversitelerini kullanmaktadır. Ama önce, adeta kurumsallaşmış ve gelenekselleşmiş bu seçimi ABD dışındaki tüm ülkelerde ilk gerçekleştiren Fulbright Vakfıdır. IQ'su yüksek, ingilizce düşünüp yorum yapabilecek düzeyde dil bilgisine sahip gençler,

tüm hedef ülkelerde aynı yöntemle belirlenip eğitime alınır; ancak kişiliği uygun görülenler profesyonel eğitime tabi tutulur. Kısa bir süre öncesine kadar etki ajanlarının seçiminde ve eğitiminde klasik kalıplara sahip olan bu ülke, çıkarları doğrultusunda sözkonusu kalıpların dışına çıkmış görünmektedir. Çıkarları açısından iktidar kadrolarının yanısıra muhalefet kadroları ve hatta mafya mensuplarıyla bile ilişkiler kuran; her türlü uyuşturucu, siyasal cinayet, ihtilâl ve de silah pazarlaması gibi kirli işlere bulaşan; yine çıkarları için devletlerarası hukuka aldırış etmeksizin hedef ülkelerin egemenlik haklarını hiçe sayıp tecavüzde bulunan bu ülke, etki ajanlığında artık "saf-bâkir" niteliğe sahip genç adayların yanısıra, "kontrol edilebilir istikrarsızlık stratejisi" gereği, işine yarayabilecek muhalefetteki tüm zararlı unsurlarla da dirsek teması halindedir. Örneğin katı mı katı, yobaz mı yobaz Talibanlar, Vahhabiler, Nakşi Araplar ve onların kapıları terörün her türlüşüne açık örgütleri. Kısaca, şeriatçı, sözde ABD karşıtı tüm yapılanmalar. Kendisine yönelik tehdidi, kendi kontrolü altında hedef ülkelere yönlendirmek, ABD güvenlik stratejisinin temel ilkesidir. Türkiye'de ise daha düne kadar ABD'yi düşman olarak gösteren malûm siyasal yapılanmanın sözde yenilikçi kanadı, her fırsatta en basit sağlık kontrolü için bile nedense Houston'a giden politikacılar, ileri yaşında dil öğrenmek için dersaneye gitmek yerine ABD'ni tercih eden, sonra çocuklarına okul aramak için tekrar tekrar giden siyasiler, keza fethullahçılar ve daha niceleri: Aynı zamanda, Almanya istihbarat servislerine büyük sadakatla hizmet verirken ABD'ne de yamanmaya çalışan süleymancılar, MHP'nin üst yönetimine kanca girişimleri, Fethullahçılara, dolayısıyla arkasındaki ABD.'ne övgüler düzmekte yarış yapan sağcı-solcu devlet yöneticileri, marksist olduklarını önesüren, kapitalizme sözde karşı PKK ve diğer kürtçü terör örgütleri. Hepsi ABD'de ve ABD dışında, yalnızca ABD kontrolünde...

Türkiye için seçilmişlere (!) bakıldığında, çobanlıktan gelenlerden, kola içmeye para bulamayanlara kadar uzanan yelpazede, Türkiye'nin iç ve dış politikasını ABD'nin çıkarlarına endeksleyenlerin yanısıra, eski deyimle tüyü bitmedik yetimin hakkını fütursuzca çalacak kadar tamahkâr, şehit cenazelerini sömürecek ölçüde aşırı muhteris, amacına ulaşma konusunda "dün dündür" diyebilecek kadar fırsatçı, işini (!) bilen memurunu elüstünde tutacak kadar erdem ve ahlâk yoksunu, devletin örtülü-örtüsüz tüm kıt kaynaklarını savuracak kadar hovarda, "prens" ünvanını alacak ölçüde küçük burjuva hırsız niceleri adeta bir resmi geçit yaparlar, gözlerinizin önünde. Bunların hepsini tanırırsınız: Kimileri Türkiye'yi soyup tekrar yetiştikleri yere kaçarlar -ve tabii asla iadeleri sözkonusu olmaz- kimileri de misyonlarını -sanki Türkiye'nin değişmez yazgısıymışçasına- büyük bir sadakatla yerine getirmeye devam ederler. Diğer taraftan, bugün, ABD'de sayıları süratle yarım milyona yaklaşmakta olan küçümsenemeyecek ölçüde bir Türk topluluğu oluşmuştur. Gerek ABD'de yaşayan bu vatandaşlarımızla, öğrenimlerini bu ülkede yapıp da Türkiye'de hizmet veren vatandaşlarımızı, bu az sayıdaki "seçilmiş maşa" ile karıştırmamak gerekir. Her toplumda olduğu gibi bu gerçekten "düşmüş-düşürülmüş" maşaların bizden de çıkmasını doğal kabul etmek makul olacaktır.

Etki ajanlarının seçiminde ve eğitiminde kullanılan yöntem, biraz farklılıkları ile AB ülkeleri için de sözkonusudur. Kendi ülkelerinde yaşayan yüzbinlerce Türk işçi ailesinin temel gereksinimi olan resmi Türk ilkokullarının bile açılmasına izin vermeyen, buna karşılık Türkiye'de her derecede eğitim kurumuna sahip olan Avrupa ülkeleri içinde başı İngiltere ve Almanya çekmektedir. Ülkemizde ingilizce, almanca, fransızca, italyanca gibi dillerin yaygınlaşması hatta eğitim dili olması için her türlü çabayı sarfeden AB ülkeleri, etki ajanları sayesinde Türkiye'nin olası tepkisinin ya da misilleme politikası uygulamasının önüne geçmektedir. Örneğin, dünyaya yayılmış ingilizce eğitim veren (haftada 25 saat ingilizce, 3 saat Türkçe) 300'e yakın okulun sahibi olan fethullahçıların, İngiltere'de Lordlar Kamarası'nda düzenlenen özel törenlerle hemen her yıl İngiliz dili ve kültürüne hizmet yüksek ödülü almaları sıradan bir tesadüf değildir. İngiliz istihbarat servisleri MI5 (iç) ve MI6 (dış), Türkiye'deki etki ajanlarını, ingilizce eğitim almış ya da İngiltere'de yüksek öğrenim yapmış adaylar arasından seçmektedir. AB'ye rağmen ABD'nin müttefiki olarak ön plana çıkan bu ülke, etki ajanlarını salt yüksek öğrenim mezunlarının yanısıra, Türkiye'deki kürtçülerden, şeriatçılardan, DHKP-C, TİKKO militanlarından ve hatta uyuşturucu mafya babaları arasından da seçmektedir. Almanya ise, etki ajanlığında ağırlıklı olarak kendi ülkesinde yaşayan 2.400.000 Türk vatandaşı arasındaki yüksek öğrenim gençliğini hedef almaktadır. Humboldt Vakfı, Heinrich Böll Vakfı gibi aracı kuruluşlar, uygun aday öğrencilerin yanısıra, maddi çıkar ve sürekli destek karşılığı saptadıkları Türk akademisyenlerini ve yerel politikacıları da, Alman Anayasayı Koruma Teşkilâtı (BfV) ve Dış İstihbarat Örgütü'nün (BND) kapsamlı eğitim

programlarına dahil etmektedirler. Bugün Almanya'da Türkiye'deki tüm şeriatçı yapılanmalar (milli görüşçüler, kaplıncılar, yeniasyacılar, fethullahçılar, hizbullahçılar, nakşiler, ticaniler, süleymanlılar, kadiriler, İBDA-C'ciler, hizbüttahrirciler, nizam-ı alemciler vd.), bağlantılı ülkücüler, etnik sorunlu ayrılıkçılar (kürtçüler, pontusçular, arnavutçular, gürcüler, boşnaklar, pomaklar, tahtacılar, çerkezler vd.) marksist terör örgütleri (DHKP-C, TIKKO vd.) mevcuttur. Tümü de BfV'nin kontrolündedir. Böylece Almanya, üst düzey etki ajanlarının yanısıra, himayesindeki -daha doğrusu sevk ve idaresindeki- bu tür Cumhuriyet karşıtı militan yapılanmalar sayesinde Türkiye'yi de karıştırma ve yönlendirme gücüne olmuştur. Yunanistan ise Suriye'den farklı olarak, Rum kökenli gençlerimizi özel eğitime tabi tutmak yerine, Türkiye'deki rejim karşıtı tüm ideolojik unsurlara (DHKP-C, TIKKO, PKK vd.) kucak açmakta; istihbarat servisi KİP'in sevk ve idaresinde başta bomba eğitimi olmak üzere terörist eğitimi olanağı ve parasal destek sunmakta; sığınmacılara geçici iskân yeri (Lavrion Kampı vd.) ile ilâveten Güney Kıbrıs Cumhuriyeti'nin tüm olanaklarını sağlamaktadır. Almanya kadar geniş kapsamlı olmamakla birlikte, Fransız DST ve DGSE, İsveç'in FOE ve SABO, Bulgaristan'ın DS, Romanya'nın DIE, Hollanda'nın BVD servisleri de, kendi çaplarında etki ajanı ve de ajan-provokatör yetiştirme çabası içindedirler.

Müslüman ülkelerin Türkiye'de etki ajanı temininde en uygun mekânları, tarikatlarla ait tekkeler, şeriatçı siyasi kuruluşlar, dernekler, vakıflar ve de maalesef bazı bölgelerde camilerdir... Türkiye'de sayısal yönden en çok etki ajanına, ajan provokatöre ve de eli kanlı teröriste sahip olan İran, bu iş için istihbarat servisleri SAVAMA ve VEVAK'ı görevlendirmiştir. Bu servis elemanlarının saptadıkları aday öğrenciler, Kum Kentindeki medreselerde dinsel eğitimden geçirildikten sonra askeri ve siyasal eğitime tabi tutulmaktadır (2). Şah döneminde sadece Türkiye'den kaçak yollardan giden şiiiler (caferiler) profesyonel eğitime alınırken, günümüzde mezhep farklılığı "İslami Devrim" kıstasından hareketle artık önemsenmemektedir. Suudi Arabistan ise, adayları belirledikten sonra Cidde ve Riyad'daki üniversiteleri ile Mısır'daki El-Ezher Üniversitesi'nde eğitime almaktadır. Suudi Arabistan'ın, profesyonel eğitiminde tıpkı İran'ın caferi olma koşulundan vazgeçmesi gibi, vahhabi olma koşulundan, taktik gereği vazgeçtiği gözlemlenmektedir. Bu ülkenin etki ajanları ile ilişkisinin sürekliliği, hac organizasyonları ile doğrudan ilgilidir. Suriye Muhaberatı ise, Irak'daki Saddam karşıtlarını "Birleşik Cephe" kapsamında çok yönlü eğitirken, Türkiye'de -özellikle de Hatay'daki- arap kökenli aday gençlerin eğitimleri ile de yakından ilgilenmekte; rejim karşıtı her türlü ideolojik ve etnik yapılanmaların özellikle askeri eğitime lojistik destek vermektedir.

Adayları kendi ülkesinde özellikle eğitime çabası olmayan ülkelerin başında ise Çin Halk Cumhuriyeti, Rusya Federasyonu ile İsrail gelmektedir. Çin Halk Cumhuriyeti'nin İstihbarat Örgütü olan GRI, yönlendirici ajan adaylarını, dış ülkelerdeki maocu yapılanmalardan belirlemekte; birey olarak ele almaktan daha çok, örgütsel disiplini ve kullanımı öngörmektedir (3). Rusya Federasyonu, eski Sovyet dönemindeki ideolojik sevk üstünlüğünü kaybetmişse de, kendi topraklarında "askeri eğitim" ve "diplomatik koruma" ya da "gözyumma" gibi lojistik destekler karşılığında PKK gibi belli terörist yapılanmalara hâlâ söz geçirebilmektedir. İsrail'in MOSSAD'ı ise, dünyadaki tüm musevilerin birer profesyonel servis ajanı olduğu inancından hareketle, ırkçı yobazlığını sürdürerek, profesyonel etki ajanı yetiştirmek yerine satın alınabilir aydınları kullanmayı yeğlemektedir. Örnekleri çoğaltmak elbette ki mümkündür.

2. TÜRKİYE'DEKİ ETKİ AJANI BORSASI: FETHULLAHÇILAR...

Mevcut şeriatçı yapılanmalar içinde eğitime, dolayısıyla insana en fazla yatırımı yapan; ABD'nin tüm dünyada tarikatlarla öngördüğü modeli ülkemizde en iyi uygulayan fethullahçılar, laik Cumhuriyetimizin öncelikli en büyük tehdidi konumunda. Arkalarındaki dış desteğin ABD olduğunu bugün artık Türkiye'de de, dünyada da bilmeyen yok. Bilindiği gibi, bu illegal yapılanmanın liderinin müritleri tarafından verilmiş "hocaefendi" ünvanı da Devrim Yasalarına göre suç. Ancak, suç olmasına karşın ülkemizdeki kimi etki ajanlarının, üstlendikleri tüm resmi sorumluluklara karşın, sözkonusu elebaşları tanımlamakta kasden "hocaefendi"yi kullanmakta ısrar etmeleri, diğer illegal şeriatçı yapılanmalar için de özendirici faktör oluşturmuştur. Artık, süleymanlılar, nakşiler, vilayet imamları için bile hocaefendi ünvanını alenen kullanmaya başlamışlardır. Dolayısıyla yurtiçinde ve dışında laik hukuk devleti aleyhine faaliyet gösteren

hocaefendilerin yanısıra, hatta ahirete intikal ettikten sonra bile müritleri tarafından bu ünvana lâyük (!) bulunan hocaefendilerin sayısında da tuhaf bir artış gözlemlenmektedir.

Konumuza dönersek, işte bu hocaefendilerden biri, bir yılı aşkın bir süredir ABD'de "zorunlu ikâmette". Nedeni, şayet dönerse, büyük bir olasılıkla, Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesine sızma girişimine azmettirmek ve bu amaçla gizli teşekkül oluşturmak suçlaması ile açılacak davalardan yargılanacak. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden Yargıtay'a, kendi deyimleri ile adliyeden mülkiyeye, maariften emniyete kadar kadro gücünü kanıtlayan; avrasya ölçüsünde dağıtımı yapılan bir gazete ile "yeryüzü kanalı" iddiasındaki bir televizyona, yılda 1 katrilyon TL'nı aşan ciro yapan yüzlerce şirkete, yurtiçinde ve dışında 300 civarında okula, onbinlerce işkevine, yüzlerce öğrenci yurduna, yüzlerce dersaneye, yurt içinde ve dışında üniversitelere, -çoğu iyi derecede yabancı dil bilen öğretmen ve dış ticaret uzmanı- onbinlerce profesyonel personele, en az 25 milyar dolarlık bir mal varlığına sahip bulunan bu illegal yapılanmanın hocaefendisi, iç ve dış desteklerine, DGM'de sırf vatanına dönebilmesi için özel (!) surette TCK 313'e indirgenen davasına rağmen, Türkiye'ye dönemiyor. Oysa, dönse, belki de Başbakan dahil TBMM'nde grubu bulunan tüm partilerin liderleri "geçmiş olsun" ziyareti için sıraya girecek. Ama nerede? İmralı'da mı, işte o dönmediği-dönemediği için de hiç kimse ziyaretçi kabul edeceği resmi koğuş binası hakkında bir tahmin yapamıyor.

Sözkonusu hocaefendilerden biri olan malûm zât, kalabalık maiyeti ile -buna 24 saat yanından eksik olmadığı söylenen doktorları dahil- Pennsylvania Eyaletinde Philedelphia yakınlarında özel bir çiftlikte yaşıyor. Çiftliğin bulunduğu bölgenin FBI koruması altında, refakat memurlarının (conducting officer) gözetiminde olduğu ve buralardaki çiftliklerde yaşayanlara birinci derecede özel öneme sahip koruma programının (countersurveillance faaliyeti) uygulandığı kaydediliyor. Örneğin, telefon rehberinde hocaefendinin ya da bir başka Türkün adı yok. Özel çiftlik arazisine girme yasağını belirten levhaları ve de refakat memurlarını geçmek mümkün değil. Gerçekte bu çiftliğin, cemaatin gazetesinin sorumlularının da aralarında bulunduğu, ABD yasalarına göre kurulan "Altın Nesil Vakfı" adına FBI tarafından fethullahçılara 1991'in başında tahsis edildiği ve aynı yılın ortalarında YÖK ya da MEB bursu ile bu ülkeye gönderilen fethullahçı yüksek lisans öğrencilerinin bir yaz kampı oluşturarak sözkonusu çiftlikte örgütlenme toplantıları gerçekleştirdikleri biliniyor. Üstelik, CIA yetkililerinin Eyalet Valisi ile temasları sonucu, cemaatin eyalet sınırları içinde bu yıl bir de okul açtığı gelen -teyidi alınmış- duyumlar arasında.

Fethullahçılar, bugüne kadar A.B.D. derin devleti (NSA, CIA, FBI, SDDS, NSC vd.) ile ilişkilerini inkâr edecek bir açıklama yapmaktan sürekli kaçındılar. Hatta bu tür şüpheleri, hem de hocaefendilerinin ağzından "dünya jandarmasının arkalarında olduğu" kanısını uyandıracak, kamuoyunda kendilerine daha bir olağanüstü güç hamlettirecek açıklamalarla artırmak için özel çaba sarfettiler (4).

Diyelim ki böyle bir durum yok, ileride takiyye yaparak bu girift ilişkiyi inkâr edebilirler. Şimdi, fethullahçı yapılanmasının istihbarat tekniğine dayalı kısa bir irdelemesi, sizleri olası bir inkârın tüm dayanaklarını ortadan kaldıracak verilere götürecektir. İsterseniz en basitinden başlayalım, daha teknik ayrıntı ve bilgileri DGM Savcısı ile Askeri Savcıya bırakalım:

- a. Hocaefendilerin tümünü "masum" varsayalım: A.B.D.'nde ikâmetin yasayla belirlenmiş katı koşulları bulunmaktadır. Hiç kimse yasal olarak, resmi başvuru yapmaksızın ve de gerekçesini belgelemeksizin -defactor statüsü hariç- bu ülkede altı aydan uzun bir süre kalamaz. Kaldı ki bu hocaefendilerin en ünlüsü, Haziran 1999'da Show TV'de Reha Muhtar'a yaptığı bir saati aşan açıklamada, 14 gün sonra Türkiye'ye döneceğini taahhüt etmiştir. Tabii ki hem de kamuoyuna yapılan bu taahhüt sahibi tarafından bugüne kadar hâlâ yerine getirilmiş değildir. Hocaefendilerin tümünün yeşil karta sahip olmaları teknik açıdan olanaksız, çünkü yasal koşullar uymamaktadır. Bu ülkede yaşayanlar, sıradan insanlar için lotarya şansı (!) dışında yeşil kart almanın zorluğunu ve formalitelerini çok iyi bilmektedirler. Gerçekte, ABD'de derin devlet koruması altındaki hocaefendilerin, "kaç!" komutunu aldıkları andan itibaren CIA "İltica ve Taraf Değiştirme Departmanı"nın acil (exfiltration) planına dahil olarak kendilerine tanıdığı kolaylıklardan

yararlandıkları bilinmektedir. Bu arada, Merve Kavakçı gibi ABD vatandaşlığına alınmışlarsa o başka. O zaman her şey apaçık ortada olacağı için bu irdelemenin ayrıca bir anlamı kalmaz. Bu arada, ABD Büyükelçisi ve Konsoloslukları, hocaefendilerini ziyaret amacıyla cemaatten usulüne uygun gönderilen tüm ziyaretçilerin vize problemini -10 yıllık vize vererek- çözümlenmektedir. Cemaatten sızan bilgilere göre, cemaate dahil dışticaretle işgal eden tüm şirketler, temsilcilik açarak bu ülkeye sermaye aktaracakları taahhüdünde bulunmuşlardır. Hocaefendinin haleflerinden biri olan Amerika Kıta İmamı ve aynı zamanda cemaatin ABD Başkanı İ. İsmail Büyükçebe, -Başkanlık (imamet ve riyaset) merkezi New Jersey'de bulunmaktadır- ülke (yeni vatan) çapındaki sistematik örgütlenme çalışmalarına 11 Haziran 2000'de ABD'nin en kuzeybatısındaki Seattle'daki bölge toplantısı ile start vermiştir. Bugüne kadar daha ziyade saf insanlarımızdan para çarpmak için düzenledikleri himmet toplantıları, örgütlenme toplantıları ile çeşitlilik göstermiş bulunmaktadır. Aynı toplantıların Kanada'yı da kapsayacağı, cemaatin burada da sermaye aktarımı yoluyla göçmen vizesi kolaylığından faydalanarak koloniler oluşturacağı önesürülmektedir. Zaman gazetesinden Nuh Gönültaş'ın deyimi ile "**Amerika'nın zorunlu keşfi**" başlamıştır. Herhalde hocaefendileri, tarihe pekçok sapkınlıklarının yanısıra, müritlerinin ikinci Kristof Kolomb'u olarak da geçme niyetindedir...

- b. Hocaefendilerin aldıkları ilkökul mezunu emekli maaşı ile bunca süre ABD'de nasıl -hem de Mayo Fethullahçı Kliniği dahil- tedavi görüp, 24 saat süreyle doktor gözetiminde nasıl kalabildiğini; çiftlikte rutin harcamaların yanısıra, kâhya, aşçı gibi personelin maaşlarını nasıl ödeyebildiğini; her hafta onlarca, bazen yüzlerce misafirin ağırlama masrafını nasıl karşılayabildiğini kerametle açıklayan müritlere inanmak ne derecede olanaklı?!. Keza, ilkökul mezunu olmanın verdiği yabancı dil düzeyi (!) ile İngilizcenin güncel terminolojisini de kullanarak "**Fountain**" dergisine yazdığı akademik (!) düzeydeki makalelerin kerameti -her ne kadar inanmasak da- nereden geliyor? Amazon şirketi, İngilizce yazılmış kitaplarını nasıl pazarlıyor? CIA ile organik dayanışma içindeki ABD üniversitelerinden hangilerinde hocaefendilerinin bilimsel (!) çalışmaları ile ilgili onlarca doktora çalışması yürütülüyor? Paul Henze, Graham Fuller, Lois Freeh, Carey Cavanaugh gibi ünlü istihbaratçı ve malûm kişilerle, hatta çiftlikte beraber kalıp, eyaletleri birlikte gezdikleri istihbarat memurları (handolder) ile hangi dil düzeyi ile iletişim kuruluyor? Hiç şüphesiz bunlar küçük ve önemsiz sorular.
- c. Fethullahçı yapılanma, CIA'nın öngördüğü tarikat (sözde sivil toplum cemaati) modeline -Mormon, Moon, Scientology vd. gibi- tıpatıp uymaktadır. Modelin amacı, tarikatları, birer sivil toplum örgütü (NGO) olarak yeniden yapılandırmak; küreselleşme sürecinde mevcut düzene karşı çatışma görünümü yaratmadan uysallaştırmak... Öncelikle müridin toplumsallaşması ile başlatılan süreç, suya bir taşın atılmasıyla oluşan halkalar gibi müridi kuşatan çevreler yaratmaya dayanıyor. Bu çevreler;

Sosyal çevre/yakın çevre olarak ailenin ve müridin içinde bulunduğu bir anlamda özel alan olan cemaat;

Cemaatin kendi ekonomik, eğitim, sağlık, teknolojik, politik ve kültürel sistemlerine dayalı **kamusal alan** (cemaatin kendi gereksinimlerini karşılarken, bu sistemler aracılığıyla cemaatin sürdürülebilirliğine, gelişmesine ve yayılmasına olanak sağlamaktadır);

Tüm bunları da içine alan, cemaatin inanç-düşünce sistemine göre oluşturulan **yönetim sisteminden** oluşmaktadır.

- d. Yönetim sisteminde, kâinat imamından, düz müride kadar inen hiyerarşik sıralama önem taşımaktadır. ABD için hiyerarşinin sadece tepesini kontrol altında tutmak yeterlidir, çünkü cemaat disiplini nedeniyle tabanda sıkıntı yaşanmayacaktır. Oysa, ulus-devlet yapılanması içinde sömürüye dur diyenler her zaman var olacaktır, dolayısıyla da hedef ülkeye yönelik her yatırımının maliyeti ve riski yüksek olacaktır. ABD'nin tarikatlara öngördüğü modelde, önemli olan hiyerarşinin tepesinde yer alan tek karar vericisi ve velayetlerini-varislerini sınıksız kontrol altında tutabilmektir. Bu

modelde, hocaefendinin yanısıra, kıta imamları ülke imamları ve de az sayıdaki danışman ABD'ne (CIA) muhataptır. Dolayısıyla istihbari gizlilik sadece bu üst kesim için sözkonusudur. Daha altta yer alan bölge imamları, il-esnaf-semt-ev imamları, ortaokul-lise ağabeyleri, serrehberler ve şakirtler, cemaatin özgün gizlilik kuralları çerçevesinde faaliyet göstermektedirler. Örneğin, ışıkvevlerinin gizliliği, en az emniyetteki kadroların gizliliği kadar önem taşımaktadır. Yurtdışı faaliyet göstermeye tam yetkili muhatapların mutlaka kod adları (alias) bulunmaktadır. Örneğin, hocaefendilerinden birinin Türkçe kod adları arasında "Abdülfettah Şahin", "****" (üç yıldız), "Molla", "Dahhak" (arapça gülen anlamında) bulunmaktadır (CIA nezdinde geçerli İngilizce kod adları henüz deşifre olmamıştır).

- e. Pennsylvania'daki çiftlik adresinin gizliliği, en tepedeki hocaefendinin Türkiye'deki eski ikâmetgahı konusu için de geçerlidir. Örneğin, resmi makamlara (mahkemelere) hâlâ ikâmet adresi olarak (Accommodation Adress) bir aracı adres verilmektedir. Adres incelendiğinde, İzmir'de faaliyet gösteren cemaate ait bir yayınevi çıkmaktadır. Tüm resmi yazışmalar, İzmir Kemeraltı'daki bu adres üzerinden yapılmaktadır. Hatta adıgeçen, ABD'de yaşadığı halde, bu ikâmet adresinde hala 150.000.000 TL (yüzellimilyon TL) maaşla redaktör olarak çalışıyor gösterilmektedir. Aynı kişinin İstanbul'daki resmi ikâmetgahı ise kayıtlarda yer almazken, okul, dernek ve vakıf binalarında kendisine tahsis edilen özel katlarda kaldığı, faaliyetlerini buralardan sürdürdüğü ve her ziyaretçi grubundan sonra sık sık adres değiştirdiği bilinmektedir. Legal, devlet karşıtı olmayan, salt dinsel ya da siyasal faaliyetlerde bile bu olağanüstü gizliliğe gerek duyulmazken, fethullahçıların bu aşırı duyarlılığının özel nedenleri olsa gerektir. Bu örgütsel yapı ve gizliliğe verilen aşırı önem, fethullahçıların bir Ajan Şebekesi (Agent Net) olduğuna ilişkin kuşkuları kuvvetlendirmektedir.
- f. Sayıştay ve Danıştay başta olmak üzere adli ve idari yargıya, Anayasa Mahkemesi'ne, İçişleri ve Milli Eğitim Bakanlıkları dahil devletin stratejik önemi haiz tüm kurum ve kuruluşlarına ötedenberi sızma çabası içinde bulunan fethullahçılar, Türk Silahlı Kuvvetleri içinse özel bir (infiltration) stratejisi izlemektedirler. Saptanan fethullahçı ajanların ordu ile ilişkisi Yüksek Askeri Şura kararları ile kesilse de, bu stratejinin mimarlarının ve yöneticilerinin yaptıkları bugüne kadar yanlarına kâr kalmaktaydı. Şimdi, gecikmeli de olsa, bu sızma girişimlerinin sorumluları da -başta hocaefendileri, bölge ve il imamları, askeri okul sınavları için özel ders veren dersane yönetici ve öğretmenleri olmak üzere- geriye dönük olarak hesap vereceklerdir (gelecek sayıda, fethullahçılara uygulanacak askeri ceza mevzuatının yanısıra, İmralı ve diğer askeri hapisanelerde --beyazsaray- konuklar için uygulanan günlük program verilecektir. Takip eden yazılarda da fethullahçı yapılanmanın tüm sorumluları; şûra üyeleri, kıta ve ülke imamları, bölge ve il imamları, medya ve eğitim sorumluları, temsilciler, emniyetçiler ve de üst düzey bürokratların isimleri çarşaf listeler halinde deşifre edilecektir -N.H.).
- g. Bizzat kendi yandaşlarının açıklamalarına göre, hocaefendileri, yakın zaman öncesine kadar Türk devletinin istihbarat örgütlerine ajanlık yapmaktaydı; bir başka ifadeyle gerekli ve önemli bulduğu sakıncasız bilgileri -sırf gizli ilişkilerin ve amacın örtülmesine yönelik olarak (second cover)- Türk ilgili makamlarına iletmekteydi. CIA ile bağlantının gelişmesinden sonra bu tür enformasyon hizmeti, (double-agent) statüsü içinde bir süre daha devam etti. CIA bağlantısı, fethullahçıların ve de hocaefendilerinin yerinde yani kendi vatanlarında taraf değiştirmeleri (defection in place) sonucuna yol açtı; ta ki bu çarpık ilişkiyi Türk silahlı Kuvvetleri ve MİT farkedinceye kadar kamuoyu onları "barışın, hoşgörünün, uzlaşmanın" simgesi olarak tanımaya devam etti...
- h. Fethullahçılar, bir yandan Türk Silahlı Kuvvetleri'ne sızmaya çalışırken, diğer taraftan malûm hasım ülke istihbaratçıları tarafından öngörülüp geliştirilen (active opposition) stratejisi çerçevesinde alternatif aktif direniş oluşumunu da hızlandırdılar. Pompalı tüfek satışlarındaki patlamanın, yaz kamplarında uzak doğu dövüş sanatlarının öğretilmesinin yanında, çok daha etkili olarak Polis Kolejlerine ve Polis Akademisine el attılar. Alternatif silahlı kuvvetler, böylece 1975'lerden itibaren giderek güç kazandı. Buralardan mezun olan fethullahçılar, tercihan polis okullarına, eğitim, istihbarat, personel, bilgi-işlem birimlerine dağılıp kadrolaştılar. Emniyet içindeki nakşi-fethullahçı çıkar kavgasına dayalı anlaşmazlık sonucunda, yakın tarihte ilk ve son kez olarak fethullahçılar aleyhine -eksik de olsa- bir rapor yayınlandı. Ancak bu raporu yayınlayanlar, yaklaşık on yıldır süregelen ama hiç kimseyi rahatsız etmediği anlaşılan "telekulak" skandalı gerekçe gösterilerek

tasfiye edildiler. Cüretlerini iyice artıran fethullahçı emniyetçiler, son kaset olayından sonra ABD'ne sığınan hocaefendilerine resmi koruma sağlama çabası sergilediler. Hiç şüphesiz, hakkında DGM tarafından hazırlık soruşturması yürütülen hocaefendiyi devletten maaş alan emniyetçilerin tabiri caizse -kulağından tutup- Türkiye'ye getirmeleri gerekmektedir. Ama öyle olmadı, devletin parasıyla -hem de tüm yasal harcamaları karşılanarak- bu ülkeye gönderilen bir başkomiserin moral anlamda "koruma" görevini üstlenmesi, etki ajanlarının gücünü gösteren bir çelişkiyi de ortaya koydu. Özellikle sözkonusu başkomiserin görevini uzatma belgesinin altında imzası olan Sadettin Tantan'ın hâlâ görevini sürdürüyor olması ve de diğer imza sahibinin (dönemin İçişleri Müsteşarı) şimdi Ankara Valiliği görevinde bulunması, sözkonusu çelişkinin boyutlarını gösteren çarpıcı örnek oldu. Bilindiği kadarı ile, gerek basında yer alan emniyetçi fethullahçılara ilişkin haberlere, gerek devletin diğer istihbarat kuruluşlarının arşivinde mevcut bilgi ve belgelere ve gerekse de MGK'nın yakın takibine rağmen, Emniyet Disiplin Yönetmeliği, bu şeriatçı organize suç örgütü üyelerine değil de, onlara karşı olan memurlara karşı işletildi. Örneğin, geçtiğimiz yılın sonunda, fethullahçı kadrolaşmaya karşı dikkat çeken Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün ünlü raporuna katkıda bulunan emniyetçilerin tamamı dahil, 38 kişiye çeşitli disiplin cezaları verilirken, aralarında hiç fethullahçının bulunmaması oldukça dikkat çekiciydi. Oysa, "telekulak" olayının gerçek faillerinin fethullahçılar olduğunu duymayan kalmamıştı. Hatta, Alaattin Çakıcı ile Eyüp Aşık arasındaki telefon görüşmesinin kasetlerinin, keza Korkmaz Yiğit ile ilgili kasetlerin hükûmeti sonlandıracak sonuçlar vermesi, fethullahçıların MİT ve Genel Kurmay İstihbaratı'na muadil ve alternatif bir sivil istihbarat örgütü kurma çabalarını hızlandırdığı kaydedilmişti. Bu örgütün, (audio surveillance) hizmeti, cemaati gizlemeye yönelik yanıltıcı bilgi (build up material) üretme hizmeti dahil, tüm teknik hizmetlerini fethullahçı emniyetçilerin yürüteceği, siyasilere ve de hedef kişilere yönelik tehdit-şantaj amaçlı özel bilgi bankası gibi çalışılacağı öğrenilmişti. Bu duyuların üzerine gidildi mi? Kim gidecekti? Başbakan mı, yoksa yardımcılarını mı, yoksa İçişleri Bakanı mı? Yoksa, diyorsunuz, "mütareke İstanbulun işbirlikçi Osmanlı devlet adamlarının ruhları Ankara'da mı dolaşmakta?!"

- i. Fethullahçıların ABD casusu, etki ajanı, yönlendirici ajanı ya da kısaca nüfuz casusu olmadığını bugüne kadar iddia eden çıkmadı. Hatta kendi yayın organlarında bile bu yolda bir inkâr sözkonusu olmadı. Fethullahçılar, hocaefendileri ABD'nde (refugee) statüsünde kalıcı olmadığını iddia etseler de, CIA nezdinde tüm fethullahçılar, (walk-in) tabir edilen bir kategoride tutulmaktadır; yani kendi ayaklarıyla ve gönüllü olarak ajanlık hizmetini talep ederek gelmişlerdir. Fethullahçılara göre, nasıl Humeyni zorunlu sürgün sonrası bir gün İran'a dönmüşse, hocaefendileri de öyle anlı-şanlı bir biçimde dönecek ve doğrudan Çankaya'ya oturacaktır. Bu beklentinin devamında, ABD ise, küreselleşme önünde en tehlikeli bir ulus-devleti ortadan kaldırmanın, yerine kendi ılımlı, uysal müslüman patriğini getirmenin nimetlerini görecektir. Ancak çift taraflı bu beklentiler, fethullahçı gerçeğini ifadeye yeterli olmamaktadır. Fethullahçılar, asla ve asla ABD'ye sığınmayacak, CIA ile yetinmeyecek büyük ihtiraşlara sahiptirler. "Kâinat İmamlığı" nı hiyerarşide en üst makam olarak kabul eden fethullahçılar, her konuda olduğu gibi ajanlık konusunda büyük düşünmekte ve büyüğe oynamaktadırlar. Bir yandan ABD ile ilişkiyi sürdüren fethullahçılar, diğer yandan Vatikan, Fener Rum Patrikhanesi, Musevi Hahambaşısı derken, farklı ülkelerin istihbarat servisleri tarafından yönetilen-yönlendirilen çeşitli uluslararası kuruluşlarla da paslaşmaya başlamışlardır. Kimi zaman Lordlar Kamarası'nda İngiltere Kraliçesi adına Lord Rotherham'ın elinden "İngiltere'ye Üstün Hizmet Ödülü" alan fethullahçılar, kimi zaman İspanya'da "Leaders Club", "Editorial Office" gibi kuruluşlardan ya da Orta Asya'da faaliyet gösteren "Booruker Vakfı" gibi NGO (!)'lardan ödül almaktadırlar. Örneğin, Özbekistan'da 21 okulun, Hong Kong'da ise 1 okulun kapatılmasından sonra, gerek Çin Halk Cumhuriyeti'nin ve gerekse Özbekistan'ın üzerinde büyük nüfuz sahibi olan Almanya ile de temas kuran fethullahçılar, Alman dış istihbarat servisi olan BND'nin tavassutuyla, ilk adımda Afganistan'daki okul sayısını 6'ya yükseltmişlerdir. BND bağlantısı dolayısıyla Almanya'nın iç istihbarat örgütü olan "Federal Anayasa'yı Koruma Teşkilâtı"nın desteğini de otomatikman alan fethullahçılar, yaklaşık 2.400.000 vatandaşımızın yaşadığı bu ülkede, himmet parası toplama ve yandaş-mürit kazanma amacına yönelik olarak Köln, Hanover, Münih, Ausburg, Stuttgart gibi Türklerin yoğun olara yaşadıkları tüm şehirlerde "Y. Burg A.Ş." gibi şirketlerin yanısıra, "Dost Yolu

Derneği", "Türk Alman Akademisyenler Birliği", "İslâm Din Birliği" gibi çok sayıda aktif çalışan örgüte sahip olmuşlardır. Anlaşılacağı üzere, fethullahçılar sadece CIA hesabına çalışan tek taraflı ajan değil, (double-agent) olarak da piyasalarını yükseltmişlerdir. İngiltere'de de okul açan ve Londra'da büyük bir merkez binası satın alan fethullahçılar, İngiltere'nin dahilinde yabancılara dönük faaliyet gösteren MI5 ve dış istihbarat servisi MI6'nın Uzak Doğuya yönelik faaliyet gösteren departmanı (CIFE) ve Orta Doğuya yönelik faaliyet gösteren departmanı (MEIC) ile okullar konusunda müşterek çalışma yürütmektedirler. Daha çok yakın zamana kadar Nakşibendiler ve İsmailiye mezhebi mensupları üzerinde tartışmasız kontrol gücüne sahip olan İngiltere, fethullahçıları desteklemekle Türk müslümanları konusunda da söz sahibi olma niyet ve iradesini ortaya koymuştur. Örneğin Lord Rotherham, Londra'daki sözkonusu ödül töreninde, fethullahçıların toplam okul sayısını kendi okulları gibi kabul ile övünerek "50'den fazla ülkede 500'den fazla müessese" olarak açıklamıştır. Keza, fethullahçıların Balkanlarda Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk, Moldova gibi ülkelerdeki okullarının sayısını artırma çabalarının yanısıra, Yunanistan'da da okul açma pazarlıkları bilinmektedir. Fethullahçıların şirket-okul açma, örgütlenme çabası içinde oldukları diğer ülkeler ise aynen şöyledir: Fransa, Belçika, İsveç, Norveç, Hollanda, Finlandiya, Danimarka, İspanya, Kanada, Çin ve Japonya. Tüm bu ülkelerdeki okulların açılmasında Türkiye'nin sözkonusu ülkelerle imzaladığı ikili kültürel antlaşmalar kesinlikle devredışıdır. Dolayısıyla fethullahçıların yurtdışındaki okullarında Milli Eğitim Bakanlığı'nın herhangi bir denetimi de sözkonusu değildir. Diyelim ki olsa bile bu denetimi yapacak birimin başında hâlâ militan bir fethullahçının bulunması, devletin ve sistemin aczi adına oldukça manidardır. Dolayısıyla tüm bu okulların açılma izni ve denetimi, ilgili devletlerin istihbarat servislerine aittir. Dolayısıyla, fethullahçıların ikili ajan rolü oynadıklarına inanmak da doğru olmaz, onlar multi-ajan statüsü ve işlevi dahilinde hareket etmektedirler. Fethullahçılar, Türkiye'nin hasmı olan ülkeler için en uygun ve en zengin ajan borsasını oluşturmuşlardır. İyi derecede yabancı dil bilen, hocaefendilerine "dog" sadakati ile bağlı, okul ve şirket açma izni karşılığında her şeye, kendi devletine, ulusuna, gerektiğinde kendi söylemlerine bile ihanet edebilen -örneğin, Doğu Türkistan Türklerini, Kosova Türklerini, Kerkük Türklerini yok sayacak kadar sağırlaşabilen- fethullahçılar, artık ulusal bir cemaat değildirlirler. Olsa olsa uluslararası bir ajan borsası: Okul-şirket açma izni ver, istediğin kadar ajani tepe tepe kullan!..

3. ETKİ AJANLARI İLE MÜCADELEDE ALMANYA VE ABD ÖRNEKLERİ

Türkiye dahilinde kontr-espiyonaj faaliyetlerini yürütmek MİT'nin asli görevidir. Askeri alanlarda da hiç şüphesiz TSK istihbarat kuruluşları faaliyet gösterme yetkisine sahiptir? Ya etki ajanları ya da nüfuz casusları için?!. Türkiye'de maalesef böyle bir misyonu olan resmi kurum yok!.. Olmadığı için de Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kendini savunma mekanizması felç olmuş durumda!.. İşte, hedef ülkelerde etki ajanlarını en yoğun biçimde kullanan ve kendi ülkesinde ise hasım ülkelerin etki ajanlarına hayat hakkı tanımayan iki örnek: Almanya ve ABD.

1. Almanya Örneği:

Almanya'da kontr-espiyonaj, etki ajanlığı ve benzeri faaliyetlerle mücadeleyi üstlenen Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı BfV (Bundesamt für Verfassungsschutz)'ın yanısıra, ulusal polis örgütü ve de dış istihbarat servisi BND (Bundesnachrichtendienst) arasında koordinasyonu sağlamakla yükümlü ve de geniş yetkiye sahip -Ernest Uhrlau'nun yönetiminde- ayrı bir birim daha bulunmaktadır. Almanya'daki Türklere yönelik olarak bu istihbarat servislerinin koordineli biçimde yürüttükleri faaliyet sonrasında, Türkiye'deki siyasal-dinsel ve de etnik bölünmüşlüğün küçük bir modeli oluşturulmuştur. Almanya'da faaliyet gösteren her türlü şeriatçı-mezhepçi, nizâm-ı âlem ülkücüsü, ikinci cumhuriyetçi, bölücü, marksist terör örgütleri, yine Türk kimliğine, Türk Devletine, Cumhuriyete, laik

hukuk sistemine, kısaca Türkiye'ye karşıdırlar. Yalnız bir farkla, kuklalaştırılmış sözkonusu örgütlerin tamamı, Alman istihbarat servislerince sınırsız kontrol altında -Türkiye'ye karşı-sevk ve idare edilmektedirler. Alman istihbarat servislerinin kontr-espionaj ve etki ajanlığı faaliyetlerine karşı kendi ülkesindeki duyarlılığı, kabuledilebilir sınırlar dışında, adeta paranoya derecesindedir. Örneğin, kendi vatandaşlarının sorunları ile ilgilenmek gibi asli görevlerini yerine getiren diplomatlarımızdan yedisi, bu yılın başında, iki grup halinde (önce üç, sonra dört) olmak üzere- casusluk suçlamasıyla sınır dışı edilmek istenmiştir. Türkiye, bu iş için bizzat Ankara'ya gelen Almanya İstihbarat Servisleri Koordinatörü Ernest Uhrlau'nun baskılarına -koşullu da olsa- sonuçta boyun eğmiş; diplomatlarımız geri çekilmiştir. Resmi gerekçe her ne kadar, sözkonusu diplomatlarımızın, 350 Türk vatandaşının ölümünden doğrudan sorumlu olan PKK'nın sözde komutanı Cemal kod adlı Murat Karayılan'ı izleyerek casusluk (!) faaliyetinde bulunmaları ise de, gerçek gerekçenin bir misillemeden ibaret olduğu yadsınamayacak ölçüde açıktır: Önceki MİT Müsteşarı döneminde, MİT'i kontrol altında tutma ve yönlendirme çabalarındaki başarıları bilinen BND, halihazırdaki MİT Müsteşarı döneminde -ki bu dönemde Almanya'nın desteğindeki PKK'nın üst düzey yöneticilerine yönelik iki başarılı sınır dışı operasyonu: "Yarasa Operasyonu" (Şemdin Sakık ve Arif Sakık), "Safari Operasyonu" (Abdullah Öcalan) gerçekleştirilmiştir- kendilerine yönelik tüm bilgi akışının kesilmesinden dolayı paniklerken, üstüne üstlük PKK'nın bir başka katili olan Cevat Soysal'ın 21 Temmuz 1999'da Moldova'da MİT görevlilerince derdest edilerek Türkiye'ye getirilmesi ile tüm dünya istihbarat servislerinin önünde resmen aşağılanmıştır. Zira, Soysal'ın yakalanmasının açıklaması, Almanya'nın Dışişleri Bakanı Joschka Fisher'in Türkiye ziyareti sırasında -özellikle- yapılmıştır. Ve Alman Bakana, canı Soysal'ın üzerinden çıkan Mönchengladbach (Eyalet Ofisi-LFV) mahreçli 0790937 No.lu seyahat belgesi gösterilerek açıklama istenmiştir. Ve MİT Müsteşarı, bu gelişmelere tavır olarak Almanya'ya yapacağı planlı gezisini iptal etmiştir. İlk kez Türkiye'ye yönelik düşmanca faaliyetlerden dolayı hem de resmi bir belgenin hesabının sorulması ve de tavır konulması, işte sözkonusu misillemenin kaynağını oluşturmuştur. Bu konularda Almanya'nın tek yanlı kuraltanımsızlığı, diplomatik nezaketsizliği, hatta saldırganlığı yeni bir olgu değildir, tıpkı son olmayacağı gibi. Hâlâ hatırlardadır, 1989'da Stuttgart Başkonsolosluğumuzda görev yapan iki, Berlin Konsolosluğumuzda görev yapan iki, Bonn'da, Nürnberg'de, Hamburg'da ve Köln'de görev yapan birer diplomatımız olmak üzere, toplan sekiz diplomatımızın "casus" suçlaması ile Türkiye'ye dönmeleri sağlanmıştı. Keza, 1994'de Bonn'daki Büyükelçiliğimizde iki, Berlin'de ise bir diplomatımız, yine "casusluk" suçlaması ile geri gönderilmişti.

Gelelim Türkiye'deki "Almanya"ya. Türkiye'nin Almanya'nın ulusal bütünlüğü aleyhine hiçbir amacı ya da girişimi yok. Almanların irredandist-şoven ırkçılığı ise, sadece insan hakları ve de işçilerimizin can güvenliği ile sınırlı olarak takip ediliyor, hepsi o kadar. Türkiye'nin 2.400.000 vatandaşının mevcudiyetine karşın, Almanya'da geçerli bir etki ajanı programı bile bulunmuyor. Her ne kadar tek yanlı çalışan Gümrük Birliği Anlaşması dolayısıyla aksi mümkün olmasa da, Alman şirketlerine yönelik ihale ya da ithal kısıtlaması sözkonusu değil. Kısaca hiçbir olumsuz önyargımız olmadığı gibi, olumsuz yaptırım politikamız da yok. Türkiye'nin Almanya'daki vatandaşlarının ulusal kimliklerinin korunması, huzur ve can güvenliklerinin sağlanması yolunda izlemeye bulunması sadece bir hak değil, uluslararası mevzuata göre de kabul edilmiş bir yükümlülük. Tıpkı, Almanya'nın Türkiye'de yaşayan 100.000 civarındaki etnik Alman vatandaşını izleme, koruma, hak ve hukukunu savunma yükümlülüğü gibi. Türkiye Almanya'nın bu yükümlülüğüne saygı duyuyor. Almanya ise asla. Almanya, Rusya Federasyonu, ABD, Çin, İran gibi stratejik önemi olan ülkeler gibi Türkiye'de de görev yapan tüm diplomatlarını (Büyükelçi, Müsteşar, Başkonsolos ve tüm Konsoloslar, her derecedeki Sekreterler, Basın-Eğitim-Kültür Ataşeleri) BND kadrosundan atamaktadır. Askeri ataşelerinin bile ANBw (Amt für Fernmeldwesen Bundeswehr) mensubu olduğu tüm ilgililerce bilinmektedir. Örneğin, bu ülkenin Ankara Büyükelçiliği'ne bu yılın başında atanan

Dr. Rudolf Schmidt'in ilk işi, KDP'nin İrtibat Bürosu'nda (sözde Kürdistan Büyükelçiliği) verilen izinsiz nevrüz resepsiyonuna katılmak olmuştur. Arkasından, Alman Dışişleri Müsteşarının "artık kürtler için federasyonun tartışmaya açılması" talebi gelmiştir. Büyükelçi, 27.6.2000'de, Diyarbakır'da 39.5 milyon DM'a malolacak atıksu arıtma tesisinin temel atma törenine, "kürdistan" mizansenine içinde katılarak şov yapmıştır. Bir başka deyişle, bölge halkına ülkesi adına doğrudan destek mesajı vermiştir. Akabinde, Alman Kalkınma Enstitüsü Başkanı Prof.Dr. Peter Trevner başkanlığındaki heyetin sözde yatırım amaçlı gezisi -hem de iki ay içinde iki kez- sözkonusu olurken, bunu diğer Alman heyetleri izlemiştir. Nedense ziyaretler, Mondros Mütarekesi ile Sevr Antlaşması'nda yer alan "vilayat-ı sitte"ye yapılmaktadır, yoksa ekonomik açıdan çok daha geri olan Kastamonu'ya, Bolu'ya, Yozgat'a değil. Türkiye'deki şeriatçı yapılanmalarla doğrudan ilişki içinde bulunan BND ajanları, bir başka koldan "misyonerlik" kisvesi altında da faaliyet sürdürmektedirler. Alman Sefaretinin diplomatik dokunulmazlığı ile gerçekten dokunulamayan BND misyonerleri, binlerce Türk vatandaşını İslâmiyetten koparmayı başarmışlardır. Örneğin, sözde depremin yaralarını sarma gibi son derecede insancıl amaçlarla izin alarak Adapazarı'na gelip de burada psikolojik sorunlarını devam eden depremzedelere din değiştirme telkinatı yapan BND bağlantılı üç örgüt: "Alman Protestan Kilisesi", "Federal Alman Kilisesi" ve "Türkiye-Alman Kiliseleri Birliği", yıkıcı faaliyetlerini el'an sürdürmektedirler. Türkiye, bugüne kadar hiçbir Alman diplomatını ve de görevlisini sınır dışı etme irade ve kararlılığını gösterememiştir. Bu, nasıl bir sorumsuzluk ve onursuzluktur?

Kaydedilen o ki, BND'nin kontrolünde Türkiye'de etki ajanı bulan-yetiştiren, sevk ve idare eden "Humboldt Vakfı", "Konrad Adenauer Vakfı", "Heinrich Böll Vakfı" gibi vakıfların yanısıra, gazeteci, araştırmacı, arkeolog, sosyolog, işadamı, çevreci vb. kimliğinde -yüzlerce değil- binlerce BND ajanı Türkiye'de, Türkiye aleyhine faaliyet yürütmektedir. Ama Türkiye, misilleme politikası uygulamamaktadır; daha doğru deyişle, -karar mekanizmalarına yuvalanan Alman etki ajanlarının engellemesiyle- uygulayamamaktadır. Hatta o kadar ki, İçişleri Bakanlığı'nın 24.3.2000 tarihinde yürürlüğe koyduğu, Türkiye'ye girilmesine izin verilmeyecek 56 kişilik sakıncalılar listesinde, Yeni Zellanda'dan Romanya'ya kadar pekçok ülkeden isim bulunurken bir tek Alman'ın ismine rastlanılmamaktadır (5). Bunun adı, vatanseverlik ya da devlet adamlılığı değildir. Bağımsızlığın, bağımsız dışpolitikanın olmazsa olmaz türünden en önemli ilkesinin biri ulusal güç kaynaklarını harekete geçirmekse, en az onun kadar önemli olan bir diğeri misilleme yapmaktır. Hem ulusal güç kaynaklarını harekete geçiremeyeceksiniz ve hem de misilleme politikalarını üretip yürürlüğe koyamayacaksınız. Bunun adı, olsa olsa manda zihniyetli maşalıktır, etki ajanlığıdır ya da gafil olmaktır.

2. ABD Örneği:

Dünya ülkelerinin tümünde, en çok etki ajanına sahip olan ülke ABD'dir. Bu ülke, dünyada en çok devletlerarası hukuk ihlâli yapan; hedef ülkelerin egemenlik haklarını hiçe sayan; insan hakları konusundaki olumsuz siciline karşın diğer ülkeleri bu konuda eleştirmeyi dünya jandarmalığının gereği kabul eden; dünyayı sömürmeyi Tanrı'nın kendilerine verdiği bir hak olarak gören, politik ve ekonomik megalomaniye sahip bir ülkedir. Örneğin, ABD'deki klu-klux-klan örgütü gibi ırkçı örgütlerin kanlı eylemleri; zencilere ve kızıl derililere ve de hispanik kökenlilere uygulanan ayrımcı muameleler; Vietnamda 5000 masum köylüyü katleden canı teğmene (My Lai Katliamı) verilmeyen idam cezasının, özellikle hispaniklere ve zencilere -son örnek Mumia Abu Jamal- verilmesi; kızıl derililere yapılan insanlık suçunun -tarih boyunca soykırıma maruz

bırakılan bu halkın bugün tamamı tecrit kamplarında (rezervation camp) tutulmakta olup, nüfusunun % 56'sı işsiz, % 44'ü ise alkoliktir. Ortalama yaşam, kampların olumsuz koşulları nedeniyle, beyazların yaşam süresinden 20 yıl daha kısadır- hala devam ettirilmekte olması; derin devlet olgusundan kaynaklanan siyasal suikastlar ve yasadışı operasyonlar; kadınlara uygulanan ayrımcı ücret-terfi politikaları ve daha nice örnekler... ABD'nin etki ajanlarının çabaları sayesinde, bu eksiklikler, ihlaller -bir iki istisna dışında- tüm dünyada tartışılmaz, irdelenmez, hatta gündeme bile getirilmez.

Tüm dünyada profesyonel ilişkinin sürdürüldüğü yüzünü aşkın ABD etki ajanından sözedilmektedir. Sadece Kuzey Irak'da, güvenlik gerekçesiyle Türkiye üzerinden götürülen ajan sayısının 5.000'in üzerinde olduğu dikkate alınacak olursa, tüm ülkelere ait bu tahmini rakamın abartılı olmadığı anlaşılacaktır. Aynı ABD, kendi ülkesinde yabancılara çalıştığı kuşkusuz hissedilen etki ajanlarına ise kesinlikle hayat hakkı tanımamaktadır. Bu tür şüphelilerle mücadele görevi, FBI (Federal Bureau of Investigation), DIA (Defense Intelligence Agency), NSA (National Security Agency)'dir. Ayrıca ABD vatandaşı olmayan şüpheliler için SDDS (State Department Diplomatic Security) de devreye girmektedir. Bırakınız ABD'nde yabancı bir devletin etki ajanı olmayı, en belgesel bir eleştiri getirmeniz halinde bile size yönelik derin devlet yaptırımlarının arkası gelmeyecektir. Örneğin, bir ABD vatandaşı olan Dr. Michael Parenti, ABD sistemini yargıladığı "Kırlı Gerçekler" gibi kitapları nedeniyle takibata maruz kalmış; özel ya da devlet üniversitelerinde ders vermesi yasaklanmıştır. Bu ülkede, ancak CIA ile bağlantılı olmak koşuluyla Dr. Chomsky gibi seçilmiş sözde muhaliflere rejimi muvazaalı biçimde eleştirme (!) hakkı tanınmaktadır. Son olarak, Arlington'da faaliyet gösteren "Turkish Cultural and Political Center"ın yayın organı olan elektronik dergide, bu merkezin yöneticisi Sayın Atilla Ongun tarafından yazılan küçük ama çok önemli bir haber-yorum yazısı dolayısıyla, hakkında DIA tarafından soruşturma açıldığı duyumu gelmiştir. Asıl acı olanı, ihbarın üç Türk vatandaşı tarafından aidiyet duydukları ABD'nin çıkarlarına duyarlılık gösterilerek ve yazılı olarak yapılmış olmasıdır. Hiç şüphesiz, bu üç Türk vatandaşının, gerçekte ABD etki ajanı oldukları muhakkaktır. Sayın Ongun, Türkiye'nin çıkarlarına sahip çıkıp haklı uyarı yaparken, yaşamını sürdürdüğü ABD'ne de herhangi bir saygısızlıkta bulunmamıştır (6). İsimleri ancak ilgili makamlara verilecek olan bu üç işbirlikçi etki ajanının biri, son derece ünlü bir gazetecidir. Önce rusçu, sonra FKÖ militanı, sonra maocu, sonra humeynici, sonra koyu özalcı ve şimdi de ikinci cumhuriyetçi-amerikancı olarak tanınan ve büyük bir gazetemizde köşe yazarlığı da yapan bu gazetecimizin yanısıra, bir diğer muhbir, büyük bir işadamları derneğinin Washington Temsilcisi, sonucusu ise Washington Büyükelçiliğimizde sözleşmeli olarak dışarıdan görev yapan bir kadın personeldir.

Kuruluşu olan 1947'den itibaren Türkiye'deki casus ve etki ajanlarını sevk ve idare eden CIA (Central Intelligence Agency)'in Ankara'daki istasyon şefliği, günümüze kadar Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne karşı en büyük suçları işlerken, bugüne kadar hiç mi hiç takibata uğramamıştır. Hatta o kadar ki, CIA hesabına casusluk yaparken suçüstü yakalanan MIT üst düzey sorumlularından Muzaffer Savaşman yargılanıp mahkûm edilirken, onu çalıştıran, yönlendiren Amerikalı diplomat casus, görevini hiçbir şey olmamış gibi sürdürmeye devam etmiştir. Bir başka ifadeyle, sınırdışı edilen ya da ülkesine geri çağırılma talebinde bulunulan bir CIA görevlisi Türkiye tarihinde henüz sözkonusu olmamıştır. Diğer taraftan, Türkiye'deki etki ajanlarının özellikle radikal kürtçü kesimi, en itibarlı, rahat ve kazançlı-verimli dönem olarak sanırız son bir yıllık James Jeffrey dönemini hatırlayacaklardır. Resmiyette Büyükelçilik Siyasi Müsteşarı olarak görev yapan CIA İstasyon Şefi Jeffrey, özellikle HADEP ve Refah benzeri şeriatçı yapılanmalarla, kendisinden önce bu görevde bulunan Francis Ricciardone'den daha pervasız ilişkilere girmiştir. Kendisi gibi diplomatik teammüllere saygı göstermeyen, Türkiye'nin etnik ve dinsel açıklarını alenen istismar eden Büyükelçi Mark Parris ile uyum (!) içinde çalışan James Jeffrey, nihayet ülkemizden ayrılmaktadır. Yeni Büyükelçi Robert Pearson'ın en önemli yardımcısı hiç şüphe yok ki yeni İstasyon Şefi Stuart E. Jones olacaktır. Kaldı ki, Jones'un sadece bu görevi yenidir. Kendisi, uzunca bir süredir Adana Konsolosu olarak görev yapmaktadır, dolayısıyla Güneydoğu ve Kuzey Irak konusunda hayli deneyimli bir istihbaratçıdır, pardon diplomattır.

Türk Devleti ve halkı, bugün içindeki ABD güdümlü etki ajanlarını rahatlıkla tanıyacak-ayırdececek bilgiye deneye ve belleğe sahiptir. Siyasileri, gazetecileri, akademisyenleri, diplomatları, bürokratları, işadamları, kimi meslek kuruluşlarının yöneticileri ile aramızdaki ABD etki ajanlarını az buçuk tanıyoruz. Onları, ABD

Büyükelçiliğindeki resepsiyonlarda, konferanslarda, özel davetlerde; ABD ile Türk adının birlikte anıldığı dernek ve konseylere; ABD tezinin desteklediği tüm platformlarda, kürtçüler, şeriatçılar, ikinci cumhuriyetçiler arasında görebilirsiniz. Aynı kıstaslar, İngiltere, İran, Suudi Arabistan, Fransa, Çin gibi ülkelerin istihbarat servislerince sevk ve idare edilen içimizdeki diğer etki ajanları için de geçerlidir.

1. ETKİ AJANLARI SORUNUNA ÇÖZÜM ÖNERİLERİ

Sorun, Türkiye'nin bağımsızlığı ve geleceği ile doğrudan ilgilidir. Önce, devletin yapısal değişikliklere gereksinimi bulunmaktadır. Devlet, ülkesi ve milletiyle bölünmezliğini korumak için önce savunma mekanizmasındaki gedikleri kapatması gerekmektedir. Etki ajanlarının, klasik casuslarda olduğu gibi polisiye önlemlerle bertaraf edilmeleri günümüzde kesinlikle sözkonusu değildir. İşbirlikçilere TCK'da karşılığı olmayan bir suçtan dolayı nasıl takibat açılamazsa, sırf ABD ya da Almanya ya da herhangi bir ülkenin çıkarlarını savunduğu, söylemlerini dile getirdiği, politikasını desteklediği, kısaca maksatlı da olsa salt görüş bildirdiği için gözaltına bile almak mümkün değildir. Demokrasi ve insan haklarında giderek yükselen uluslararası normlar dikkate alındığında, etki ajanlarına karşı alınacak önlemler, uluslararası düzeyde tepkiyi de beraberinde getirecektir. Önemli olan bu tür tepkileri karşılayacak sağlam bilgi-belge ve gerekçelere sahip olmaktır. Bir de, olası tepkilere karşı misilleme politikaları üretmek ve en uygun zamanlama ile bunları uygulamak önemlidir. Etki ajanlarının temizlenmesi demek, Türkiye'nin gerçek Cumhuriyet aydınları tarafından yeniden yönetilmeye başlaması demektir. İşte sorunun çözümüne yani etki ajanlarının radikal biçimde etkisizleştirilmesine somut katkı sağlayacak önerilerden birkaçı:

- Türkiye, güçlü ve köklü bir demokrasiye sahip olmak istiyorsa, önce ve öncelikle, en az ABD'nde, İngiltere'de, Almanya'da olduğu kadar güçlü bir hukuksal yapıya sahip olmalıdır. Bunun için, etki ajanlarının her fırsatta örnek gösterdikleri bu hedef ülkelerin, **özellikle kamu düzeninin korunmasına** ilişkin mevzuatlarının Cumhuriyetin ilk yıllarında olduğu gibi süratle çevrilmesi, Türkiye'ye adaptasyonu sağlandıktan sonra da süratle TBMM'den geçirilmesi gerekmektedir. Öylesine gerekmektedir ki, TCK 312. Madde dahil olmak üzere Türk yasalarını antidemokratik bulan hasım ülkeler, çok daha sert olan kendi mevzuatlarının yürürlüğe girmesi durumunda olayları istismar edemesinler. Örneğin, Almanya'nın siyasal partilere ve illegal örgütlere yönelik mevzuatı, İngiltere'nin terör ve basın özgürlüğü ile ilgili mevzuatı, Fransa'nın azınlıklara yönelik mevzuatları gibi.
- Türkiye, güçlü ve köklü bir demokrasiye sahip olmak istiyorsa, önce ve öncelikle, en az ABD, İngiltere ve Almanya'daki kadar güçlü bir devlet yapılanmasına sahip olmalıdır. Türkiye'nin güvenlik ve devlet politikasının sürekliliği açısından en büyük eksikliği, Emniyet Genel Müdürlüğü ile MİT arasında, Anayasal düzeni, kamu güvenliğini iç ve dış tehdit odaklarına karşı hukuk devleti sınırları içinde koruyup kollayacak bir devlet kuruluşunun bulunmayışıdır. ABD'nde FBI, İngiltere'de MI5 (CIS, CID dahil), Almanya'da ise Federal Anayasa'yı Koruma Teşkilâtı BfV, güçlü devlet olgusunun temel dinamiğini oluştururken, Türkiye'de bu konuda yaşanmakta olan zaaf ortadadır. Türk Devletindeki bu zaafı giderecek bir Türk Anayasayı Koruma Kurumu gibi isim alabilecek bir yapılanmaya şiddetle gereksinim duyulmaktadır. Şeriatçı, bölücü örgütler başta olmak üzere, organize suç örgütleri, kamu düzenini etkileyecek düzeydeki toplu kaçakçılık (vergi, narkotik, silâh, kara para aklama, siyasal rüşvet, büyük ihalelere fesat karıştırılması, haksız teşvik vb.) ile etkin mücadele; etki ajanlarının etkisizleştirilmesi (deşifre ile teşhir); dış ülke istihbarat servislerinin Türk vatandaşlarını kullanarak yürüttükleri sosyal-ekonomik-toplumsal ve de dinsel istihbarat faaliyetlerin izlenmesi ve önlenmesi; Türkiye'de ve hedef ülkelerdeki insan hakları ihlallerinin takibi ve değerlendirilmesi; ulusal "think-thank" işlevi nedeniyle Türkiye'nin içte ve dışta izleyeceği ulusal politikaları ve misilleme stratejilerini belirleme; MGK'nın tüm kararlarını izleme ile sonuçlandırma; devletin stratejik önem taşıyan kurum ve kuruluşlarının -Sayıştay dışındaki- tüm denetleme ve doğal afetlerde kriz koordinasyon işlevini üstlenme; TRT dahil medyaya doğru bilgi akışı sağlama ve "chicken feed" türü yanlış yönlendirme amaçlı haber malzemelerinin ayıklanmasına yardımcı olma; yargıya bilgi ve belge hizmeti sunma; stratejik öneme haiz görevlere atanacakları belirleme ve

izleme gibi görevleri üstlenecek böylesine bir kurumun örgüt şemasının, AB standartlarına uygun olarak Almanya'nın Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı'ndan aynen kopya edilmesinde hiçbir sakınca bulunmamaktadır. Böyle bir kurumun mutlaka Cumhurbaşkanlığı kampüsü içinde yer alması; yöneticilik ve danışmanlık görevlerine ise devlete ve laik hukuk devletine bağlılığı kamuoyunca da bilinen, bir başka ifadeyle bugüne kadar etki ajanlarının hedef gösterip saldırdıkları isimlerden, örneğin Vural Savaş, Kemal Yavuz, Yekta Güngör Özden, Coşkun Kırca, Osman Olcay, Mümtaz Soysal, Fatih Altaylı, Emin Çölaşan, İsmet Solak gibi ödünsüz cumhuriyet aydınlarının getirilmesi; personel atamalarının özel bir yasayla -politikacıların etki alanı dışında- gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Böylece, parlamento ya da cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonuçları ne olursa olsun, hatta hizbullah sempatanları bile iktidara gelse, devletin temel iç ve dış politikalarında en ufak bir sapma meydana gelmeyecektir. Böylece, demokrasimiz sarsıntı geçirmeksizin ya da askıya alınmaksızın, mevcut etki ajanları, kamuoyunu yönlendirmeye, politikaları şekillendirmeye ilişkin tüm güç ve avantajlarını kaybedeceklerdir.

- Türk Devleti, etki ajanlarına inanılmaz güç sağlayan medya patronlarını disipline etmek zorundadır. Medya patronları, çıkarları gereği etki ajanlarını nasıl kullanıyorlarsa, yine vergi, teşvik, kredi vesair yasal kozlar kullanılmak suretiyle istihdam ettikleri özellikle de ikinci cumhuriyetçi olarak tanınan bu kişilerin işlerine son vermek durumunda bırakılmalıdır. Türk Devleti sadece bu sonucu alsa bile, etki ajanlarının tasallutundan ve kamuoyunu yanlış yönlendirme girişimlerinden büyük ölçüde kurtulmuş olacaktır.
- Türkiye'deki Cumhuriyet yanlısı tüm sivil toplum örgütleri, rejime ve ülkeye sahip çıkma doğrultusunda Milli Güvenlik Kurulu kararlarına -her türlü demogojiden uzak- destek vermelidirler. Kendi ülkesinde yetkileri kıyaslanamayacak kadar daha geniş olan Ulusal Güvenlik Konseyi'ne (NSC) sahip ABD'nin yanısıra AB ülkeleri de, demokratikleşmenin önünde en büyük engel olarak MGK'nu görmekte, şiddetle eleştirmektedirler. Bu düşmanlığın göstergeleri bile, MGK'nın bağımsız Türkiye için ne denli önemli olduğunu ortaya koymaya yeterlidir. Etki ajanlarının henüz giremedikleri ya da çok az nüfuz edebildikleri Türk Silahlı Kuvvetleri, Atatürk ilke ve devrimlerinin bekçisi olan tek ulusal kurumumuzdur. Ancak, bugüne kadar Yüksek Askeri Şûra kararlarıyla bu kuruma sızmış olan şeriatçıların tasfiyesi peyderpey mümkün olurken, hâlâ varlığını korumayı başaranlara karşı MGK'nın daha duyarlı olması -bir başka ifadeyle önce kendine çeki düzen vermesi- gerekmektedir. Örneğin, MGK'da (TİB) ve Milli Güvenlik Akademisi'nde görev yapan, ders veren ya da mezun olanlar arasında çok sayıda fethullahçı danışmanın bulunduğu duyularının üstüne gidilmeli; sivillere örnek olmak için gereği öncelikle yerine getirilmelidir.
- Türk Devleti, etki ajansı yetiştiren ya da yönlendiren ABD ve AB -özellikle Almanya- vakıflarının Türkiye'deki tüm faaliyetlerini süresiz durdurmalıdır. Yasak kapsamına, Güney Kore, İngiltere, ABD ve özellikle de Almanya misyonerlik kuruluşları dahil edilmelidir. ABD'nde yarım milyon, AB ülkelerinde ise dört milyona yakın vatandaşımızın yaşadığı dikkate alındığında, MEB'na okul açma izni vermeyen tüm ilgili devletlerin Türkiye'deki okullarının da kapatılmaları gündemde tutulmalıdır. Karşılıklılık (muadiliyet) ilkesi çerçevesinde, Türkiye'deki okullarını muhafaza etmek isteyen ya da sayısını artırmak isteyen ülkeler, aynı miktardaki Türk okuluna kendi topraklarında açma izni vereceklerinin bilincinde olmalıdırlar. Almanya'nın eğitim alanında daha etkin olmak için yaptığı son girişimi, bir Alman Üniversitesi'nin kurulması yolundadır. Hiç şüphesiz, karşılığını almadan vermek, yalnızca Tanrı'ya -bir de maalesef Türkiye'ye- mahsustur. Uluslararası ilişkilerde geçerli en önemli ilkelerden biri çıkarların karşılıklı gözetilmesi ilkesidir. Türk Dışpolitikasında bu ilkeye, Atatürk'ten bu yana gereken özen gösterilmemektedir.
- Etki ajanlarının sayısal açıdan artırılmasında, belirlenmesinde ve yurtdışı eğitiminde hedef ülkelere en büyük desteği maalesef YÖK yapmıştır. Yurtdışına master ve doktora yapmak üzere gönderilen Türk öğrencileri, -ki MEB bursu ile gidenlerle birlikte sayı binlerle ifade edilmektedir- ilgili istihbarat servislerinin ve de bölücü-şeriatçı yapılanmaların paylaşımı olgusu ile karşı karşıya kalmış; acıdır ki önemli bir bölümü, tüm masraflarını üstlenen kendi devletine yabancılaştırılmış, hatta düşmanlaştırılmıştır. Halihazırda YÖK Başkanı Prof.Dr. Kemal Gürüz'ün müdahalesi ise geç kalınmış bir müdahale olmuştur. YÖK'nun bu ihmaldeki sorumluluğu büyüktür. 12 Eylül'den sonra

üniversitelerdeki yaklaşık 1700 Cumhuriyet aydını öğretim elemanının tasfiyesi ile başlayan antidemokratik uygulamalar, özellikle Anadolu'daki üniversitelerin şeriatçı kadroların eline geçmesiyle sonuçlanmıştır. Benzer kadrolaşma çabaları köklü üniversitelerimizde de sözkonusudur. Cumhuriyet düşmanı şeriatçı kadroların tasfiyesi, yine onları bu konuma getiren 2547 sayılı yasanın aynen korunarak ama mevcut sürecin tersine işletilmesi ile mümkün olacaktır. Türban konusunda şeriatçıların eleştirilerini alan YÖK, son rektör seçimlerinde Dokuz Eylül Üniversitesi'ne özel "ilgi" gösterirken, örneğin Ondokuz Mayıs Üniversitesi ile Gazi Üniversitesi'nde eksik-duyarsız inceleme yapıldığı kanısını uyandırmıştır. Bu zaafiyeti gözönüne alarak, üniversiteleri bilimsel öncü kurumlar haline getirmenin en önemli koşulunun, ancak yöneticilerinin ödünsüz Cumhuriyet aydını olmaları halinde yerine geleceğine inanmak gerekir. YÖK için düşünülebilecek Prof.Dr. Kemal Alemdaroğlu, Prof.Dr. Türkan Saylan, Prof.Dr. Nur Serter gibi laik hukuk devletine bağlılığı kanıtlanmış, korkutulması-satın alınması olanaksız akademisyenlerin mevcudiyeti, devlet açısından önemli bir şanstır. Türkiye'nin kıt kaynaklarının yurtdışı eğitimleri için sorumsuzca ve hesapsızca heba edilmesinin önüne geçilmesi ve de yurtdışındaki öğrencilerin sözkonusu tehlikeye maruz bırakılmamaları için, alternatif uygulamalar yapılabilir. Örneğin, ODTÜ, Boğaziçi, İTÜ gibi köklü üniversiteler bu eğitim işlevini üstlenebilir. Maliyetin küçük bir bölümünün sarfıyla en ünlü yabancı öğretim üyelerinin bu üniversitelerde istihdamı olanaklı olabilir. Hem de kaynak aktarımı ile güçlenecek bu üniversiteler, dünyanın sayılı üniversiteleriyle boy ölçüşebilecek; yabancı öğrenci çekecek düzeye ulaşabilir. Ayrıca, YÖK, tüm üniversiteleri denetleyerek, ABD ve Alman üniversite ve vakıflarının, Türk akademisyenlerle yürüttükleri projeleri kontrol etmeli; sosyal bilimler dalında Türkiye'yi kritik açıdan ilgilendiren konulardaki projelere kesinlikle izin vermemelidir.

- Basın-Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü, yukarıdaki kurum ile hükümet arasındaki koordinasyonu sağlayacak, halkın doğru bilgilendirilmesini ve bu doğrultuda kamuoyunu oluşturulmasını olanaklı kılabilecek bağımsız bir Bakanlık haline dönüştürülmelidir. BBC'ye tanınan tüm özerklik, bu bakanlığa bağlanacak TRT'ye de tanınmalı; özellikle başta teröre ilişkin haberler olmak üzere, kamun çıkarları doğrultusunda Batının kabul ettiği yayın sınırlamaları aynen uygulanmalıdır. TRT'nin bir devlet kurumu olarak başına, özel kanallarla rekabet edebilecek deneyime, cumhurbaşkanı eskilerinden azar yemeyecek gurur ve onura sahip bir Cumhuriyet aydınının getirilmesi sağlanmalıdır. Keza, etki ajanlarının tezleri ile ilgili hazır toplanmış ve değerlendirilmiş bilgi ve belgelerin kamuoyuna maledilmesi, bu Bakanlığın görevi olmalıdır. Örneğin, çağcıl kapitalasyon örneklerinden uluslararası tahkimi savunan etki ajanı politikacı, gazeteci vesairenin taahhütleri neydi? Türkiye'ye hemen girmesi gereken yüz milyar dolarlık yabancı sermaye taahhüdünün kaç milyar doları girdi ya da girmedi? Kamuoyunu yalan haberle korkutarak ya da özendirerek işgal edenlere nasıl bir hukuksal yaptırım uygulanacak? Gümrük Birliği ekonomik olarak Türkiye'ye ne kazandırdı, ne kaybetti; kaç işyeri kapandı, kaç işsiz sokağa çıktı? IMF, DTÖ, AB ya da Dünya Bankası'nın dayatmalarına teslim edilen Türk tarımının geleceği ne olacak? Köylere kaçınılmaz biçimde kentlere akacak işgücü potansiyeli nasıl değerlendirilecek ya da konut açıkları nasıl kapatılacak? Kitlesele açılığın tahmini süresi ne olacak ya da genleriyle oynanmış tarım ürünlerinin halk sağlığına ilişkin etkileri nasıl giderilecek? Gelir dengesizliğinin yarattığı sosyal patlamaların önüne nasıl geçilecek? Ülkenin enerji yatırımlarını ihmal ederek yabancı enerji lobilerine teslim etmeye, bu bağlamda ekonomik ve çevresel maliyeti diğer enerji türlerine karşı kıyaslanmayacak ölçüde yüksek olan nükleer enerjiyi getirmeye çalışanlar; alternatif siyasal ve ekonomik alternatiflerine karşın Türkiye'yi daha pahalı olan ve Rusya Federasyonu'na bağımlı kılabilecek mavi enerji hattını yaşama geçirenler, kimlerden oluşmaktadır; çıkar ilişkileri, kişisel servet beyanlarındaki değişiklikler sözkonusu mudur? Fransa'da tarikatlar yasaklanırken, ABD'nde Davidian tarikatının şeyh ve müritlerinden -bir kısmı bebek ve kadın- 80 kişi FBI elemanlarıca yakılarak öldürülürken ve de bu olayı ortaya çıkaran hukukçu faili meçhule kurban giderken, Japonya'da ve Güney Kore'de tarikatlara ciddi kısıtlamalar getirilirken, neden Türkiye'de şeriatı açıkça istemek, şeriat için teröre başvurmak "demokratiklik" kavramı içinde mütalaa edilmekte ve dokunulmazlık önerilmektedir? ABD ve AB ülkelerindeki insan hakları ihlalleri; Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde bu ülkeler aleyhine alınan kararların, yine bu ülkelerdeki hapisanelerin durumları,

Türk vatandaşlarına ya da Türk kökenlilere yönelik ayrımcı uygulamaların çarpıcı örnekleri ne, ne kadarı kamuoyuna yansıtılıyor? Kaç Türk parlamenterleri ya da gazetecisi ya da insan hakları uzmanı, ABD ya da AB ülkelerindeki hapisanelerde teftiş etti? Kaç tanesi IRA, ETA gibi ayrılıkçı örgütlerin militanları ile görüşüp haklı istemlerini ve maruz kaldıkları derin devlet baskılarını dünya kamuoyuna duyurmaya aracılık etti? Kendi ülkesinde idamı kaldırmayan, siyasal nitelikli faili meçhulleri aydınlatamayan ABD, tıpkı diğer AB ülkeleri gibi, 37 Cumhuriyet aydınını Sivas'ta yakan şeriatçı caniler ya da hizbullahçı caniler için değil de, neden ille de Abdullah Öcalan için idamın kaldırılması talebinde bulunmaktadırlar? Fanatik Türk düşmanı Ermeni Tarihçi Hovenisyan'ı Boğaziçi Üniversitesinde tek taraflı soykırımı (!) anlattıran ya da gözyumanların yanısıra, tırmanan Türk aleyhtarı Ermeni kampanyalarına hâlâ bir önlem alamayan; Türk düşmanlığı ve Ermeni, Rum ve Kürt lobilerine yakınlığı bilinen CIA elemanı Henri Barkey'e Washington'da Türk Büyükelçiliği'nde resepsiyon düzenleyerek onu onurlandıran (!) sorumlular kimlerdir? Türkiye'deki bölücü ve şeriatçı terörü destekleyerek insanlık suçu, çifte standart uygulayarak hukuksal cinayet işleyen ülkelerin terör örgütleri ilişkilerinin ayrıntılı boyutları nelerdir? Bu soruları ve daha onbinlercesini yanıtlarıyla birlikte kamuoyunun bilgisine sunmak, Türkiye'deki etki ajanlarının söylemlerinin içinin boşalmasına, dolayısıyla etki yitirmelerine yeterli olacaktır.

- Türk Milli Eğitiminde, eğitim ve öğretim birliği esas alınmalıdır. Dinsel eğitime mutlaka son verilirken, bilimsel ölçütlerde din görevlisi yetiştirecek öğretim kurumlarındaki tüm öğretmen ya da öğretim elemanlarının laik hukuk sistemine bağlı, şeriatçı yapılanmalarla ilişkisi olmayan Cumhuriyet aydınları arasından seçilmeleri sağlanmalıdır. Cumhuriyet, kendini savunacak din adamları kadrosunu mutlaka oluşturmak zorundadır. Dinsel kökenli etki ajanlarının söylemlerinin çürütülmesi için gerçek anlamda İslâmiyeti çok iyi bilen; mezhep ya da tarikat sapkınlıklarını reddeden; öteden beri Türkiye düşmanı olan İran, Suudi Arabistan gibi ülkelerin ihanetlerini tarihsel boyutta çok iyi bilen Cumhuriyetçi din görevlilerinin yetiştirilmesi -dinsel sömürünün önüne geçmek için- bugünkü koşullarda şart olmuştur. Türkiye bir din, dolayısıyla bir mezhep devleti değildir. Dış istismarın önünü kesmek için, şeriatçı yapılanmalarla mücadelede zayıf kaldığı için Diyanet İşleri Başkanlığı yeniden yapılandırılmalıdır. Diyanet Vakfı ise Türk kadınlarına ve de laik hukuk sistemine saygı için lâğvedilmeli; sahip olduğu yaklaşık 200 trilyon lira tutarındaki tüm malvarlıkları devlete devredilmelidir.
- Etki ajanları tarafından yönetilen malûm bölücü ve şeriatçı çizgideki insan haklarına ilişkin dernek ve vakıflar, yasadışı eylem ve ilişkileri ile kapatılmayı binlerce kez hak etmişlerdir. Yerlerine insan haklarının savunmanın devlet ve rejim düşmanlığı ile yabancı ülkeler lehine beşinci kol faaliyeti yapmak demek olmadığına inanan kadroların kuracağı dernek ve vakıflar ikâme ettirilmelidir; hatta Devlet Bakanlığı'na bağlı İnsan Hakları Üst Kurulu ile TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyeleri yeniden hassas bir değerlendirmeden geçirilmelidirler. Okullarda insan haklarına ilişkin temel eğitime özel önem verilmeli; bu kavramı istismar eden etki ajanlarının söylem ve eylemleri de anlatılarak, öğrencilerin ulusal güvenlik konularındaki duyarlılıkları artırılmalıdır. İnsan hakları konusunda ayrıca pilot seçilmiş bir ya da birkaç üniversitede (A.Ü. S.B.F.'nde mevcut), enstitü ya da anabilimdalı kurulmalı; tüm dünyadaki insan hakları gelişmeleri ve ihlâllerine ilişkin bilgi ve dokümantasyon merkezi oluşturulmalıdır. İngiltere'den bir heyetin diyelim, İlisu Barajının insan hakları boyutu ile ilgili bir ziyareti sözkonusu olduğunda, mevcut diğer devlet ihalelerinde İngiliz firmaları devredışı bırakılmalı; bu da yeterli değil, Kuzey İrlanda'daki insan hakları ihlâli kamuoyunun gündemine getirilmeli; hemen arkasından faraza mütareke döneminde İstanbul'un resmen işgali sırasında İngiliz askerlerince Şehzadebaşı Karakolu'nda uyurken yataklarında kurşunlanan şehitlerimizi yadeden etkinlikler düzenlenmelidir. Fransa için Cezayir'de, Uzak Doğu'da ve de mütarekede Çukurova bölgesinde gerçekleştirdikleri soykırım (jenosit) anma etkinlikleri ve de anıtları; Almanya için Yahudi soykırımı; ABD için Vietnam dahil tüm dünyadaki hukuk dışı saldırılarda (My Lai, Hiroşima, Nagazaki vd.) ölen sivil kurbanların yanısıra, tipik bir örnek olmak üzere, 1-7 Kasım tarihleri arasında Kızılderi Haftası gündemi işgal edebilir. Hatta, ABD'deki kızılderiilere - özgürlük değil- sadece insanca yaşama hakkı istediği için 1977'de tutuklanan ve hâlâ hapiste tutulan Kızılderi Lider Leonard Peltier için af kampanyaları açılabilir. Ya da faili meçhule kurban giden

Kızılderili liderlerin katillerinin bulunması talep edilebilir. Eğer insan haklarından murat, tüm insanların temel hak ve özgürlüklerini sağlamak ve buna ilişkin hukuksal normları yüksek tutmaksa, hiç sorun yok. Ancak, insan hakları sicili son derece bozuk olan ABD ve AB ülkelerinin bu konuyu istismar ile Türkiye'ye yönelik bir baskı ve müdahale aracı olarak kullanmalarına geldiğinde, misilleme yapmak da bağımsız devlet olmanın bir gereği.

- Türkiye'deki etki ajanlarından tabanı olan tek kesim fethullahçılar olduğuna göre, öncelikle bu dış odaklı ajan yapılanmasının dağıtılması şart olmuştur. Cumhurbaşkanı tarafından hükûmete iade edilen memurların görevden alınmalarını kolaylaştıran Kanun Hükmündeki Kararname, bir an önce yasalaşarak Meclisten geçirilmelidir. Fethullahçılar, bu kararname ile başta Emniyet olmak üzere stratejik kurum ve kuruluşlardaki yandaşlarının memuriyetten uzaklaştırılacağını "içeriden" istihbar etmiş olacaklar ki, İttihat ve Terakki Partisi döneminde çıkarılmış, aradan geçen zaman nedeniyle işlevini yitirmiş Memurin Muhakematı Usulü Kanununa sahip çıkmaktadırlar. Yasa çıkıncaya kadar, devletin ilgili kuruluşlarının yanısıra, şahsım gibi tüm Cumhuriyet aydınları da -tek tek- ya da sivil toplum örgütleri aracılığıyla devlet kurum ve kuruluşlarında saptadıkları fethullahçıların listelerini oluşturmaları ve kesin listenin ancak bu toplanan listelerin resmi makamlarca radikal ve titiz bir değerlendirmeden sonra netleştirilmesi gerekmektedir. Fethullahçıların devletten tasfiyesi ile eşgüdümlü olarak bir pişmanlık yasasının çıkartılması, bu şeriatçı yapılanmanın dağılma sürecine katkıda bulunacaktır. Tüm bu operasyonların takipçisi ve güvencesi, 28 Şubat Kararlarının uygulayıcısı ve takipçisi olan MGK'dır. Zira mevcut hükûmetin fethullahçılar ya da diğer şeriatçı yapılanmalarla mücadelede siyasal niyet ve kararlılık zaafiyeti hissedilmektedir. Bu hükûmetin düşmesi de sorunun çözümü için yeterli değildir; önce erken bir genel seçimle TBMM'nin parti dağılımının, sonra da Türkiye'de var olan politikacı profiline değişmesi gerekmektedir. Türkiye'nin, AB adaylık kapısında sonsuza kadar beklemesi pahasına ulus-devlet bütünlüğünden ödün veren; uluslararası tahkimi tartışmasız kabul ile çağcıl kapitalasyonların kapısını açan; tam bağımsızlıktan vazgeçmenin Cumhuriyete en büyük ihanet olacağını algılayamayan; bölgesel ittifaklara yönelik alternatif politikalar üretmek yerine, sonuçları ne olursa olsun AB'ne koşulsuz teslimiyetçiliği yeğleyen; sömürge valisi görünümü lider ve politikacılardan kurtulmak zorundadır...

Prof. Dr. Mete Korkut GULMEN MD., Ph.D
Cukurova Uni. School of Medicine,
Dept. of Forensic Medicine Adana / Türkiye 01330
Work : +90.322.338 6306 Voice : +90.530.777 4107
skype : mkgulmen01 mete.gulmen@gmail.com www.ialm2012.org

--

BU ÖBEK...
TÜRK,TÜRKÇE,ATATÜRKÇE DÜŞÜNEN-EBEDİ BAŞKOMUTAN(BAŞBUĞ)
GAZİ MUSTAFA KEMAL ATATÜRK İLKE VE BUYRUKLARINA
İLELEBET BAĞLI, ASİL TÜRK ULUSU, KAHRAMAN TÜRK ORDULARINI VE TÜRK POLİSİNİ KANIYLA
CANIYLA DESTEKLEYEN ÖBEKTİR.
Saygıyla...
27.Aralık 2007.

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE-
İNADINA .-SONSUZA KADAR